

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχήν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ Ἐσωτερικοῦ : Ἐτήσια . . . φρ. 8,— ἡμηνιαῖα . . . 4,50 Τριμηνιαῖα . . . 2,50 Ἐξωτερικοῦ : Ἐτήσια . . . φρ. 10,— ἡμηνιαῖα . . . 5,50 Τριμηνιαῖα . . . 3,— Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦν τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΙΑΡΥΘΗ Τῆ 1879 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΑΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ Ἐν Ἀθήναις, 17 Αυγούστου 1913	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20 Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὀδὸς Εὐρυκίδου ἀρ. 33, παρὰ τὸ Βασιλειῶν Ἔτος 35ον.—Ἀριθ. 38
---	--	--	--

403. Ἀποστολὴ μετὰ Ποικίλης Ἀποστολίδος.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν Κράτος τῆς Εὐρώπης· τὸ δὲ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω καθέξῃς, νοκτόβιον ζῶον·

- 1, Ὀμηρικὴ βασιλοπεία· 2, Μοῦσα· 3, Γάλλος ποιητής· 4, Κράτος τῆς Εὐρώπης· 5, Κτητικὴ ἀντωνυμία· 6, Πόλις τῆς Ἰσπανίας· 7, Μεγαλόνησος τῆς Εὐρώπης· 8, Ἐλάττωμα.

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Στρατηλάτου Μακεδονίας
404. Φωνηεντόλιπον.

τ - σπδ - μλτ
Ἐστέλη ὑπὸ Παναγιώτου Χ. Ζαφειροπούλου
405. Γρῆφος.

Η	ὡς
Η	ὡς
Π Ρῶσοι Π	ὡς· Ναιν ὡς
Η	ὡς
Η	ὡς
Π	ὡς

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Κεραυνοῦ

Λ Υ Ξ Ε Ι Σ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 22-23
230. Διοχίνης (ἔς, γίν, εἰς)—231. Πιλάφι (πι, λά, φι)—232. Κύκνος-κύκλος.—233. Πηλός-πυλός.
234.

Μ	235. Καρέ.
Υ	(Διὰ ΚΑ,
Ξ	Φῆσε...)
Ε	236. ΜΙ-
Θ	ΝΩΣ (νο-
Μ	Μός, Σέρ-
Α	φας, Σιμω-
Δ	Νίδης, Κλεῖνα,
Γ	κίσσα.)—237. Μακάριοι
Α	οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθῆσανται.—238.
Ρ	Ἐνίκησαν ἢ Ἑλλάς (ἐν οἱ κ' εἰς ἐν-ἰ ἔλ ἄς.)

239. Ἀρτεμισία (Ἄρτεμις, ἴα). — 240. Κρέων-Κλέων.—241. Πάργα-Περάγα.
242.

Π	243. Μηδῆνα πρὸ
Μ	τοῦ τέλους μακάρι-
Μ	ζε· (Ἡ ἀνάγνωσις
Π	ἄρχεται ἐκ τοῦ μέ-
Η	σου καὶ προχωρεῖ
Γ	κατὰ στήλας) 244.
Α	Μίσιος-ὄς = μῆς+
Σ	(Ἄσια-ἄς =) ἴα=

ΜΥΣΙΑ.—245. ΔΡΑΜΑ, ΔΕΡΑΣ, ΜΑΡΙΑΣ, ΔΕΡΑΣ (ΔΑΜάστης, ΡΕΑ, ἌΡ-Ραδών, ΜΑΙΑνδρος, ἌΣΣος).—246. Σὺν Θεῷ ἄρχεσθαι παντός ἔργου. — 247. Φύλον ποιητῶν μεταβαλεῖν οὐ ῥάδιον (φι σὺν πόν ι ρ-αν με τὰ -βαλεῖν, οὐρά δύο, ν.).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Αὐγαλάσσω δελτάρια πανταχόθεν. Δι-εῦθυνσις μου: **Στέφανο στή Γαλανή** μας. **P. R. Χαλκίδα.** (II' 317)

Ναυτικά τῆς Χαλκίδος, θερμὰ συγχαρητήρια διὰ τὸν διορισμὸν σου ὡς ὑπουργοῦ τῶν Ναυτικῶν.—**Στέφανο στή Γαλανή** μας

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΝΙΚΗ»

Γενομένων νέων ἀρχαιρεσιῶν διὰ τὴν Β' ἐξαμηνίαν 1913, ἐξελέγησαν: Πρόεδρος **Αναγνήσιος** τοῦ 21, Ταμίας **Ανακτιθεῖσα Ἐλευθερία**, Γραμματεὺς **Γιγαντομάχος** τοῦ **Κιλκίς**, Συμβ. οἱ: **Ἑλληνικός Στόλος**, Ἑλλάς τῶν **Ὀνείρων**, **Κῦμα** τοῦ **Ἐυρίπου**, **Κωνσταντῖνος Κανάρης**.—**Ανακτιθεῖσονται** κατ' ἀπόφασιν τοῦ Διοικ. Συμβουλίου ἐπιτιμα μέλη **Ἄρμα** τῆς **Ἐλευθερίας**, **Θριαμβεῖον Μεγαλοιδεάτης**, **Θριαμβος** τοῦ **Κωνσταντίνου**.—Ἡ μηνιαία συνδρομὴ εἰς τὸν Σύνταγμα ὠρίσθη 20 λεπτά κατὰ μῆνα.

Αναγνωρίζονται ἀντιπρόσωποι τοῦ Σύνταγμα τοῦ «Νίκη»: ἐν Τανάγρα **Ε. Μαρῖνος** καὶ **Κ. Κριτζάλας**, ἐν Ἀλιβερίω **Δ. Ἄγγελος**, **Εὐστ. Κόλλιας** καὶ **Π. Χρυσόστολος**, ἐν Κονίστραις **Ἡλίας Φώτης**, **Κ. Καλαμπάκης** καὶ **Καμαρωμένο Ἐδζωνάκι.** (II' 319)

Ἐὐχαριστοῦμεν ἅπαντας τοὺς ψηφισάντας μας.—**Ἑλληνικός Στόλος**, Ἄρμα τῆς **Ἐλευθερίας**, Ἀθάνατα 1821-1912, Ἑλλάς τῶν **Ὀνείρων**, **Θριαμβος** τοῦ **Κωνσταντίνου**, **Ανακτιθεῖσα Ἐλευθερία**, **Θριαμβεῖον Μεγαλοιδεάτης**, **Κῦμα** τοῦ **Ἐυρίπου**, **Αἰμοσταγὴς Κρήτη**, **Πολυπόθητος Μακεδονία**,—ἅπαντες ὑποστηρίζομενοι ὑπὸ τῆς ἀκαταμάχητος «Νίκης». Καὶ ὀλοκλήρως ἢ «Νίκη» εὐχαριστεῖ ἐγκαρδίως πάντας τοὺς ψηφισάντας τοὺς ὑποψήφους τῆς. Παρακαλεῖ δὲ πάντας τοὺς ψηφισάντας τὰ μέλη τῆς νὰ ἀποστείλωσιν ἐπιστολάς διευθυνόμενας ὡς ἑξῆς: **Διαπλαστικὸν Σύνταγμα «Νίκη» Χαλκίδα.** Τοῦτο διότι προετοιμάζεται σχέδιον τὸ ὅποτον θὰ καταπλήξῃ πάντας. (II' 320)

Ἀηλοῦμεν ὅτι εἰμεθα ἅπαντες φανατικώτατοι ὀπαδοὶ τῆς «Νίκης». Ἀθάνατα 1821-1912, Ἄρμα τῆς **Ἐλευθερίας**, Ἑλληνικός **Στόλος**, Ἑλλάς τῶν **Ὀνείρων**, **Θριαμβεῖον Μεγαλοιδεάτης**, **Θριαμβος** τοῦ **Κωνσταντίνου**, **Αἰμοσταγὴς Κρήτη**, **Πολυπόθητος Μακεδονία**, **Ανακτιθεῖσα Ἐλευθερία**, **Κῦμα** τοῦ **Ἐυρίπου**, **Γιγαντομάχος** τοῦ **Κιλκίς**, **Κωνστ. Κανάρης**, **Ἄνθος** τῆς **ὑπομονῆς**, **Ἐαρινὴ Νεφέλη**, **Θερινὴ Βροχὴ**, **Καμαρωμένο Ἐδζωνάκι**, **Κατσαρίδα**, **Τριζίκιος**, **Νεολαία** τῆς **Χαλκίδος**, **Σφίρας**, **Μαγγοροφόρος** τῆς **Νίκης**, **Σμυρνάτος**, **Ε. Βεζύρης**, **Α. Βεζύρης**, **Κ. Καφετζόπουλος**, **Α. Κωσταράκος**, **Α. Ράλλη**, **Π. Ράλλη**, **Α. Ἐκδόρα**, **Δ. Ἐκδόρα**, **Γ. Ἄγγελος**, **Ι. Κούσουλας**, **Δ. Σπανοῦ**, **Ε. Σπανοῦ**, **Κ. Μιχαήλ**, **Ε. Μπαλῆ**, **Δ. Μιχαήλ**, **Γ. Ἀρμυραντῆ**, **Ι. Ἀρμυραντῆ**, **Γ. Σκουρτζιανόπουλος**, **Σ. Παπαφράγας**, **Α. Καμάρα**, **Δ. Παπαγεωργίου**, **Π. Λιάτας**, **Γ. Βάχος**, κλπ. κλπ. (II' 321)

(ΣΗΜ. τῆς Διαπλάσεως.—Ὁ χῶρος δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ δημοσιεύσω ὅλους τοὺς ὀπαδοὺς τῆς «Νίκης».)

Γδόντες τὰς καταπληκτικὰς νίκας τῆς «Νίκης» καὶ μείναντες ἐνεοὶ ἐκ τῆς **Θριαμβευτικῆς Αὐτοκρατορίας**, ταστόμεθα ὑπὸ τὴν σημαίαν τῆς «Νίκης».—**Σ. Παπαφράγας**, **Ἀχιλεὺς Καμάρας**, **Δ. Παπαγεωργίου**, **Π. Λιάτας.** (II' 322)

Μπράβο σου, «Νίκη». Καὶ στήν τελικὴν σ' εὐχόμεθα μὲ μίαν πῖο μεγάλην νίκη. Τοὺς φάγαμε ὅλους, ἔ;—**Καμαρωμένο Ἐδζωνάκι**, **Γιγαντομάχος** τοῦ **Κιλκίς**, **Κατσαρίδα**, **Τριζίκιος**, **Κωνσταντῖνος Κανάρης**, **Δ. Α. Ν.**, **Μ. Α. Ζ.** (II' 323)

ΖΗΤῶ Η «ΝΙΚΗ»

Ζήτωσαν τὰ ὑπερπαιδαγωγικά μέλη τῆς ὑπερόχου «Νίκης»! (II' 324)

Ἀήτητε **Ἐδζωνε**, ποῖα εἶνε ἡ διευθυνσις σου; Ἀπόστειλε τὸ καταστατικὸν τῆς **«Θριαμβευτικῆς Αὐτοκρατορίας»**, ἵνα γῶθῃς ὑπὸ τὴν σημαίαν τῆς.—**Σπαῖθη** τοῦ **Βουλαγοροῦ**, **Poste-restante**, **Καλάμας.** (II' 325)

Θεομύτατα εὐχαριστῶ τοὺς ψηφισάντας με. Ἰδιαιτέρως δὲ τὴν νικήσαν **«Νίκη»** δι' ὑποστήριξιν.—**Ἀθάνατα 1821-1912.**

Ἄηλω κ' ἐγὼ μετὰ τῶν πολυπληθῶν μου φίλων, ὅτι θὰ ὑποστηρίξω πάση δυνάμει τὸ θριαμβεῖον «Κυανοῦν Κόμμα».—**Ἑλληνικὴ Θεότης**, **Κυανὴ ὑποψηφία.** (II' 327)

ΤΟ «ΚΥΑΝΟΥΝ ΚΟΜΜΑ»

Ἐὐχαριστεῖ τοὺς εὐγενεῖς ψηφοφόρους δι' ὑποστήριξιν ὑποψηφίον του.—Ὁ Γραμματεὺς: **Πειρακτιχίριον** (II', 328)

Ἐὐχαριστοῦμεν θερμῶς πάντας τοὺς ψηφισάντας μας.—**Ἐγγενὲς Ἰδανικόν**, 21 **Φεβρουαρίου**, 26 **Ὀκτωβρίου.** (II', 329)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 35ου ΦΥΛΛΟΥ
(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 297).

- ΑΘΗΝΩΝ: Δοξασμένο Δεμιό-Ἰσάφ (Ἐμ. Μ. Φλωράκης, Θάνος Σ. Ἄγγελος, Ὀλγα Ε. Καναβαριώτου, Τούλα Ε. Καναβαριώτου, Ἰωάν. Ν. Ζαγαριώτης).
- ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Διον. Ι. Κλάδης.
- ΙΘΑΚΗΣ: Ἰουλίττα Ν. Μεράκη, Πολυμήχανος Ὀδοσσέως.
- ΚΑΛΑΜΩΝ: Ν. Ἄν. Στραβάκος.
- ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Βασίλειος Ε. Λυσάτου, Ρεγγίνα Η. Κολένη, Κατίνα Κ. Μακροῦ.
- ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Πρίγκιψ Ἀφνειοῦ, Δοξασμένο Ἑλληγόπουλο.
- ΚΥΠΡΟΥ: Ἐθνικός Στόλος (34)
- ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Μιχ. Β. Πάσχος.
- ΑΙΜΝΗΣ: Ὀδυσ. Ι. Βογιατζόγλου.
- ΠΑΤΡΩΝ: Πατριὸν Ναυτοπούλο, Ἄνασ. Κ. Κανελόπουλος.
- ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ἰάσων Σκέντερης.
- ΣΑΜΟΥ: Θεμ. Α. Στεφανίδης, Γ. Ι. Νικόλας.
- ΣΙΔΗΡΟΚΑΣΤΡΟΥ: Π. Ι. Τσιντζιρας (δις)
- Δημ. Ι. Παπασταθόπουλος.
- ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Δανάη Ε. Μενεξή.
- ΦΙΛΙΑΤΡΩΝ: Παν. Χρ. Λεβέντης, Χρ. Δ. Τσαγγαρόπουλος.
- ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Κωνσταντῖνος Κανάρης, Νικ. Ζ. Σκάλας, Ν. Καθενιώτης.
- ΧΙΟΥ: Ἐνα Χισοτάκι.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόνων ὀρθῶν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐπέστησαν εἰς τὴν Κληρονομία καὶ ἐκλήρωθη ὁ ἐν Αἰμνῇ, ΟΔΥΣ. Ι. ΒΟΓΙΑΤΖΟΓΛΟΥ ὁ ὁποῖος ἐνεργήσῃ διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1 Σεπτεμβρίου. Πλεονάζουσι λ. 80 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγων.

Διὰ τὰς διακοπὰς προμηθευθῆτε τόμους τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τῆς «Βιβλιοθήκης»

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

- ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)
Τόμοι 12 (οἱ ἑξῆς: 4, 5, 7, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23) πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φ. 1,40 διὰ τὸ Ἐσωτ. καὶ 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτ.
Τόμοι 7 οἱ ἑξῆς: 1, 8, 9, 11, 12, 14, 24, πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.
(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 6ος, 10ος καὶ 13ος ἐξηρηλῆθησαν.)
- ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894 - 1912
Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμῆται: Ἄδειος φρ. 3 — Χρυσόδ. φρ. 6. Διὰ τὰς Ἐπαρχ. Ἄδειος 3,50, χρυσόδ. 6.50 Διὰ τὸ Ἐξωτ. » 4,— » 7,—
Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμῆται ἐλευθέρως ταχυδρ. τελών: Ἄδειος φρ. 7—Χρυσόδ. φρ. 10.
Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1906, ἕως 1912, ὧν ἕκαστος τιμῆται: Ἄδειος φρ. 8—Χρυσόδ. φρ. 10.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

—Τὶ βασιανιστήρια;
—Νά, ὅτι σ' ἐβασάνιζαν μὲ τανάλιες, μὲ τοιμπίδες, μὲ τροχοὺς, μὲ πυρωμένα σίδερα, γιὰ νὰ σὲ κάμουν ἀπὸ τὸν πόνο νὰ ὁμολογήσῃς ἕνα ἐγκλημα ποῦ δὲν τὸ ἔκαμες ποτέ.

—Μὰ ἐγὼ, ἀνέκραζεν ὁ Μπόμπης, δὲν εἶδα ποτέ μου οὔτε τανάλιες, οὔτε τοιμπίδες, οὔτε τροχοὺς, οὔτε τίποτα!.. Ποτέ δὲν μὲ ἐβασάνισαν γιὰ νὰ ὁμολογήσω. Ἀπεναντίας, ὁ δευθυντής, ὁ καλὸς κ. Λωναί, μοῦ ἔδινε καραμέλες ὅσες φορές μὲ ἀπαντιοῦσε ἢ μ' ἐπεσκέπτετο σὺν δωματίῳ μου.

Ὁ Ζιροφλέ ἦτον ἐτοιμος νὰ θυμώσῃ, βλέπων ὅτι ὁ φυλακισμένος του δὲν ἐννοοῦσε νὰ παίξῃ τὸν ρόλον τοῦ «θύματος». Κατόπιν ὁμως, σκεφθεὶς ὅτι καὶ ἔτσι, ὁ μικρὸς ἤμπορος νὰ ἐλκύη τοὺς περιέργους εἰς τὸ μαγαζὶ του, εἶπε μὲ στεναγμόν:

—Τελοσπάντων! ἀφρὺ ἐπιμένῃς, ἄς μὴ καμώμεν πλέον λόγον περὶ βασιανιστηρίων. Νά μοῦ ὑποσχέθῃς ὁμως τοῦλάχιστον, ὅτι δὲν θὰ παρμιλῆς καὶ ὅτι δὲν θὰ ἐκθειάζῃς πλέον τὴν Βαστίλλην σου.

—Ὁλ ράϊτ! ἀπεκρίθη ὁ Μπόμπης. Σύμφωνοι, κύριε Ζιροφλέ, ἐτελείωσε. Θὰ μοῦ δινετα τρεῖς λίβρες τὴν ἡμέρᾳ, γιὰ νὰ μὴ λέγω καὶ νὰ μὴ κάμνω τίποτε. Καὶ θὰ μείνω μαζί σας, ὡς πού νὰ πλουτήσω ἀρκετὰ, γιὰ νὰ

μπορέσω νὰ φύγω γιὰ τὴν Ἀγγλία καὶ νὰ πάγω τὸ γράμμα τοῦ κ. δουκὸς Λωζέν. Αὐτὸ δὲν θέλετε;
—Ἀκριβῶς! ἀπεκρίθη ὁ οἰνοπώλης, εὐχαριστημένως ποῦ ἐκλείσθη ἡ σπουδαία αὕτη συμφωνία. Ἀπὸ σήμερον εἶσαι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου, μὲ τρεῖς λίβρες τὴν ἡμέραν καὶ μὲ τὴν ἰδιότητα τοῦ πρώην φυλακισμένου τῆς Βασιλλίης. Κ' ἐπειδὴ ἐν τῷ μεταξύ τὸ κατὰσθημα

Ἐἴτω ὁ κ. Λαφαγέτ, τὸ εἶδωλον τῶν Παρισινῶν... (Σελ. 302, στ. γ).

εἶχε γεμίσει πελάτας, προσέθεσε χαμηλοφώνως:
—Ἄς εἶνε ὁμως ἂν ἤθελες νὰ λές καὶ τίποτε γιὰ βασιανιστήρια, θὰ ἦταν ἀκόμη καλλίτερα, σὲ βεβαίῳ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'
ΚΑΒΑΛΛΑ... ἘΝΑ ΚΑΝΟΝΙ
Τιμὴ εἰς τὸν φυλακισμένον τῆς Βασιλλίης. «Σύντροφοι! Ὁ βασιλεὺς, ὁ ὁποῖος ὑπερρεῶθῃ νὰ ὑποκύβῃ εἰς τὰς θελήσεις μας, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὰς Βερσαλλίας. Μετὰ μίαν ὥραν θὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ Παρίσι... Προτείνω νὰ ὑπάγωμεν ἐν σώματι εἰς προὔπαντησιν του, διὰ νὰ τῷ δείξωμεν, διὰ τοῦ ἀριθμοῦ μας καὶ τῆς στάσεώς μας, τὴν δύναμιν αὐτοῦ τοῦ λαοῦ, τὸν ὅποτον δὲν γινωρίζει καὶ μὲ τὸν ὅποτον εἰς τὸ ἑξῆς θὰ ἔχη νὰ κάμῃ...»

Οἱ λόγοι αὐτοὶ ἀπηγγέλθησαν τὴν 6' Ὀκτωβρίου 1789 ὑπὸ τοῦ Ζιροφλέ.

Ἄνεθασμένος εἰς ἕνα τραπέζι τῆς κοσμοβριθοῦς ταβέρνας του, ὁ οἰνοπώλης, ὁ ὁποῖος δὲν παρέλειπεν εὐκαιρίαν νὰ ἐξήσῃ τὴν δημοτικότητά του, μεταχειρίζετο τὴν ὥρα ὡς πρόσφασιν τὴν ἀφιξίν τοῦ Λευδοβίκου ΙΣ' εἰς Παρίσιον, διὰ νὰ ποικίλῃ τὰς διασκεδάσεις τῆς πελατείας του καὶ νὰ τῆς προσφέρῃ καὶ κάτι ἄλλο, ἐκλυσιττικώτερον ἀπὸ τὸ κάπνω παλαιωθὲν θεῖμα τοῦ μικροῦ του φυλακισμένου...

Ἦξευρεν ὅτι οἱ πιστοὶ ὀπαδοὶ του, ἂν ἄφιναν πρὸς στιγμὴν τὴν ταβέρναν του, διὰ νὰ τρέξουν μαζί του εἰς προὔπαντησιν τοῦ βασιλέως, πάλιν εἰς τὸν «γνήστον βουργουνδικόν» θὰ ἐπέστρεφον.

Και θά έχοσιάετο τότε να προσφέρη πολλές φιάλας οίνου εις τους στρατιώτας εκείνους, τους διψασμένους και κουρασμένους από την έκδρομήν.

Κανείς από τους πελάτας δεν υποπέυθη την όπισθοβουλίαν, και ή πρότασις του κατήλου έγινε δεκτή άνθουσιωδώς. Καθείς έσπευσε ναδείαση το ποτήρι του, να πληρώση και να εξέλθη.

Ήσαν όλοι εις τον δρόμον, έτοιμοι να ξεκινήσουν, όταν ο Ζιροφλέ, τον όποιον έπερίμεναν, παρουσιάσθη εις την θύραν και ήρώτησε:

—Τι λέτε; πέρνουμε μαζί μας και τον μικρό φυλακισμένο;

—Ναι! ναι! άπεκρίθησαν εκατόν φωναι. "Ας τον πάρουμε!.. Θα είναι το σήμα μας, ή κοκάρδα μας! "Όταν ο Λουδοβίκος ΙΣ' θά τον ιδή εις τους ώμους μας, έν θριάμβω, θα έννοση, ότι αν οι πατριώται που έκυριεύσαν την Βασιλίην, άνέχονται άκόμη ένα βασιλέα, όμως δεν θ' άνεχθούσιν ποτέ πλέον ένα τύραννον!

Μετά την δήλωσιν αυτήν, ο Ζιροφλέ άνοιξεν ένα συρτάρι και έβγαλε δύο πελώρια έθνόσημα τρίχωμα. Έκάρφωσε το ένα εις το καπέλλο του και το άλλο εις το καπέλλο του Μπόμπη. Κατόπιν έπήρε τον μικρόν από το χέρι κ' έξεκίνησεν επί κεφαλής του όμίλου.

Ο μικρός τζόκευ ήτο κατενθουσιασμένος με τον άνέλπιστον αυτόν περίπατον. Έπρωτιμούσε βέβαια να βλέπη ύποδοχώς βασιλέων, παρά να κάθεται κλεισμένος εις την ταβέρναν του Ζιροφλέ...

Όταν ο Μπόμπης, περιστοιχιζόμενος υπό του Ζιροφλέ και των φίλων του, έφθασεν εις τα 'Ηλύσια Πεδία, είδε θέαμα έξοχον.

Η άπέραντος πλατεία ήτο μαύρη από το πλήθος. Άνδρες ώπλισμένοι, έκράδαιναν τουφέκια και δόρατα, μερικοί μάλιστα έσυραν κ' ένα κανόνι, του όποιου το στόμιον ήτο βουλωμένον με πράσινα φύλλα.

Παρά την παλαιάν πύλην της «Κονφεράνς», ένα μέγαλον διάστημα ήτο κενόν, φυλασσόμενον από έθνοφρουρούς, εις το μέσον του όποιου έστέκετο, κα-

λώς παρατεταχμένη, μία αντίπροσωπεία έκλογών, υπό την προεδρείαν του νέου δημάρχου, του άστρονόμου Μπαγύ. Τριακόσια μέλη της Έθνοσυνελεύσεως την περιστοιχίζαν.

Όλίγα βήματα εμπροσθεν, δύο έκλογείς έκρατούσαν πορφυρούν δίσκον, επί του όποιου εύρίσκοντο δύο πελώρια κλειδιά.

Ο οίνοπόλης, ο όποιος είχε σηκώση τον Μπόμπην εις τους ώμους του, του έξήγησε:

—Βλέπεις, μικρέ; είνε τα κλειδιά του Παρισιού, από τον καιρόν του 'Ερρίκου Δ', και τώρα θα τα προσφέρουν εις τον βασιλέα.

—Τι να τα κάμω; ήρώτησεν άφελώς ο μικρός τζόκευ. Δεν μπορεί βέβαια να τα βάλη στην τσέπη του.

Όσοι ήσαν εκεί πλησίον και ήκουσαν την παρατήρησιν του Μπόμπη, ήρχισαν να γελούν.

Όταν έγνωσθη υπό του πλήθους, ότι τα λόγια εκείνα τα είπεν ένας πρώην φυλακισμένος της Βασιλίης, τον έπευφήμησαν ζωηρώς. Και έσπευδον όλοι να του προσφέρουν γλυκίσματα, τα όποια ήγόραζαν από τους πλανοδίους πωλητάς.

Ο Μπόμπης όμως ήρχισε να βαρύνεται τας άπολαύσεις της δημοικότητας. Και ενώ ή μόνη του έπιθυμία τώρα ήτο να κρυφθί από το πλήθος και να ήσυχάση, ο Ζιροφλέ, ιδών το κανόνι με τα πράσινα φύλλα εις το στόμιον, συνέλαβε μίαν ιδέαν μεγαλοφυά.

Έδραξε τον μικρόν τζόκευ, τον έσήκωσε ύψηλά και τον εκάθησε καθάλλικιστά έπάνω εις το κανόνι, φωνάζων με όλην του την δύναμιν: —Τιμή εις τον φυλακισμένον της Βασιλίης!

Το πλήθος έχειροκρότησε μανιωδώς, βλέπον το ξανθόν παιδί με το τρίχρον έθνόσημον εις το καπέλλο. Και ούτω ο μικρός τζόκευ, τον όποιον διεσκέδαζεν ή νέα αυτή περιπέτεια, έπροχώρησε θριαμβευτικώς εις προύπάντησιν του βασιλέως, καθάλλα εις ένα κανόνι, συρόμενον με σχοινία από άνδρας και γυναίκας του λαού!

Ζήτω ο βασιλεύς!

Μετ' όλιγας στιγμάς, σύννεφον σκόνης άνήγειρε την άφιξιν της βασιλικής συνοδείας και ή άμαξα, ή φέρουσα τον Λουδοβίκον ΙΣ', ένεφανίσθη εις την λεωφόρον της Βασιλίσης, έν τώ μέσω πληθους, το όποιον την περιστοιχίζεν από πολύ πλησίον και χωρίς καμμίαν εύλάβειαν.

Έν τούτοις το άνευλαβές αυτό πλήθος έδειχνε φιλικάς άκόμη διαθέσεις προς τον Βασιλέα του, τον όποιον ύπεδέχετο κραυγάζων:

—Ζήτω ο Βασιλεύς! Ζήτω ο πατήρ του λαού!

Την στιγμήν εκείνην, ένας άνθρωπος με μέγαλην στολήν στρατηγού της Έθνοφρουράς, ίππεύων λευκόν ίππον, διεσχισε το πλήθος κ' έσπευσε να προύπαντήσθην την βασιλικήν άμαξαν.

Ο λαός τον άνευφήμησε ζωηρότερα άφ' όσον είχαν άνευφημήσθην τον Βασιλέα. Ήτο ο κ. Λαφαγέτ, το είδωλον των Παρισινών, ο αρχηγός του ένόπλου λαού.

Ο στρατηγός έδεξιώθη τον Λουδοβίκον ΙΣ', άλλ' ή συνάντησις των ύπήρξε σύντομος και μάλλον ψυχρά. Μετά τουτο ο δήμαρχος Μπαγύ έπροχώρησε και τείνων προς τον βασιλέα τα δύο μεγάλα κλειδιά, άπήγγειλε τας όλιγας αυτές λέξεις, οι όποιαι έκαμαν περισσότερο κρότον από όλα του τάστρονομικά συγγράμματα:

«Μεγαλειότατε! είπεν ο δήμαρχος' προσφέρω εις την Υμετέραν Μεγαλειότητα τας κλειδας της καλής πόλεως των Παρισίων. Είνε αι ίδιαι, αι όποιαι έδόθησαν εις τον 'Ερρίκον Δ'. Αυτός είχε έπανακτήσθην τον λαόν του. Σήμερον ο λαός επανέκτησε τον βασιλέα του».

Ο Λουδοβίκος ΙΣ', άκούσας την έλαφρώς ειρωνικήν αυτήν φράσιν, έκοκκίνισε και άπήντησεν άπλώς, ότι αι τιμητικαι ένδηλώσεις της ακαλής πόλεως των Παρισίων τώ ήσαν πολύ εύάρεστοι.

Κατόπιν άπέπεμψε τούς σωματοφύλακάς του, δια να δείξη ότι είχεν εμπιστοσύνην εις τον παρισινόν λαόν, και μόνος πλέον, έν τώ μέσω των έθνοφρουρών και των περιέργων, έξεκίνησε δια το Δημαρχείον.

Η βασιλική άμαξα έτρεχε τώρα γρηγορώτερα. Ο Ζιροφλέ, βλέπων ότι δεν ήμπορούσε πλέον να την άκολουθή, έσκέφθη ότι ήτο καιρός να επαναφέρη την πιστήν του πελατείαν εις την ταβέρναν, και έπρότεινε:

—'Ε, τί λέτε, φίλοι μου; Πάμε τώρα να δροσίσωμε λιγάκι το λαιμό μας, πού ξεράθηκε από της φωνές; Μπόμπη, τί λές;

Ο Μπόμπης, ο όποιος καθ' όλον το διάστημα της τελετής ήτο καθάλλα εις το κανόνι του, θα έπρωτιμούσε να έξακο-

λουθήσθην ο διασκευαστικός εκείνος περίπατος. Άλλ' εις μίαν διαταγήν του οίνοπόλου, οι άνδρες και αι γυναίκες πύ τον έσυραν, έστρεψαν δια να επανέλθουν εις το πρόστασιον του 'Αγίου 'Αντωνίου.

Ο μικρός 'Αγγλος, έν τώ μέσω της επιδητικής συνοδείας του, έσκέπτετο καθ' όδον και προσεπάθει να έξηγήσθην τα πράγματα που είχαν ιδή προ όλίγου.

Άλλά δεν το κατώρθωνε!

Διατί—άπορούσεν,—ο λαός έκυριεύσε και κατέστρεψε την Βασιλίην, την φυλακήν του βασιλέως, και έπειτα προσέφερεν εις τον ίδιον αυτόν βασιλέα τας κλειδας των Παρισίων;... Διατί τον περιέφεραν έν θριάμβω έπάνω εις ένα κανόνι;... Και διατί οι άνθρωποι, οι όποιοι προύπηνησαν τον Λουδοβίκον ΙΣ', έφαίνοντο μάλλον ως επαναφέροντες ένα δεσμώτην, ένα αιχμάλωτον, παρά ως ύποδεχόμενοι τον βασιλέα των;...

Η αλήθεια είναι, ότι ο Λουδοβίκος ΙΣ' την ήμέραν εκείνην είσήλθεν εις το Παρίσι όχι ως ήγεμών άλλ' ως αιχμάλωτος του λαού του, και ότι από την ήμέραν εκείνην ήρχισε δι' αυτόν το μακρόν εκείνο μαρτύριον, το όποιον θα έτελείωνε με την καρατόμησιν του, επί της αυτής εκείνης πλατείας και εις το ίδιον σχεδόν μέρος, όπου ο κ. Μπαγύ τώ προσέφερεν επί πορφυρού δίσκου τας κλειδας του 'Ερρίκου Δ'.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Η ΦΙΑΛΗ ΤΟΥ ΚΑΛΙΟΣΤΡΟΥ

Εις κανόν κατήφορον

Φαίνεται ότι ο φίλος μας Μπόμπης συνήθισε σιγά-σιγά και ήγάπησε το εύκολον και άκοπον έπάγγελμα του πρώην φυλακισμένου της Βασιλίης. Διότι, έξ μηνας μετά την πρόσληψιν του υπό του Ζιροφλέ, τον επανευρίσκειν εις το ίδιον μέρος, να συνομιλή και να τσουνηγρίξην με τούς πελάτας.

Άλλ' εις έξ μηνας, προς τρεις λιβρας την ήμέραν, θα είχε μαζεύσει αρκετά σεβαστόν ποσό, εάν οι όροι της συμφωνίας που έκαμε με την οίνοπόλην, έτηρήθησαν πιστώς.

Διατί λοιπόν δεν έφραγε δια την 'Αγγλίαν; Τι συνέθη, ώστε να λησμονήσθην την ύπόσχεσιν που είχε δώσει εις τον πρώην κύριόν του και εις τον εαυτόν του, ο φιλότιμος μικρός 'Αγγλος;

Συνέθη άπλουστατα, ότι ο πονηρός Ζιροφλέ, ως βαθύς γνώστης της ανθρωπίνης και της παιδικής άκόμη ψυχής, είχε προιδη: Ο μικρός τζόκευ, καλοτρώγων, καλοπίνων και χαϊδεύόμενος άπ' όλους, εύρεν επιτέλους αρκετά εύχάριστον την ζωήν της όκηρίας που έζούσε τώρα και δια την όποιαν μάλιστα επληρώνετο άδρώς.

(Έπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΊΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΙ ΠΑΡΑΚΛΗΣΕΙΣ

Αγαπητοί μου,

ΟΔΥ έξεπλάγην μίαν από αυτές τας ήμέρας, όταν ήκουσα ένα νεαρόν φίλον μου να μ' έρωτά από που είχε ή περίφημος φράσις «άσθενεί το σώμα, άσθενεί μου και ή ψυχή...»

—Περιέργων να μήν το θυμάσαι, του είπα' μά... νομίζω... από εκεί που είναι και το «έν κλίην νυν άσθενών κατάκειμαι και ούκ έστιν ίασις...»

—Από που είναι κι' αυτό; με ξαναρώτησε.

—Μά... από εκεί που είναι και το «έν νεότητός μου πολλά πολεμεί με πάθη...»

—Κι' αυτό πάλιν;

—Από εκεί που είναι και το «ύγχαν διοδούσας ώσει ξηράν» και το «άοματηλάτην Φαραώ έβύθισε» και το «άκουσον, θύγατερ, και ίδε, και κλίνον το εύς σου...»

—Α! άνέκραξεν έξαφνα ο νεαρός μου φίλος, ως να έφωτίσθη' θα είναι τίποτε έκκλησιαστικόν.

—Δές σοι ο Θεός που το κατάλαβες! του είπα. Μ' αλήθεια εσύ δεν ξέρεις καθόλου τας Παρακλήσεις της Παναγίας;

—Όχι, ώμολόγησε' τί λένε αυτά αι Παρακλήσεις;

—Μά καλά, το Δεκαπενταύγουστο, δεν έτυχε να πάς κανένα βράδυ στην 'Εκκλησία;

—Όχι... ά, ναι, ένα βράδυ πήγα με κάτι φίλους μου στον 'Αγιο Γεώργιο, αλλά... δεν θυμούμαι τί έλεγαν οι ιερείς...

—Θυμάσαι μόνον τί λέγατε σεις. Για βέβαια, κουθέντα θα κάνατε... Μά ούτε στο σπίτι, δεν έτυχε ποτέ να έλθη παπάς, το Δεκαπενταύγουστο, να σάς διαβάσθην Παράκλησι;

—Ναι, πέρου, που ήμαστε στον Πόρο. Έρχόταν ένας παπάς σχεδόν καθεμέρα. Μά δεν άκουγαν παρά ή γιαγιά και τα κορίτσια. Έμεις έφύγαμε.

Φαντασθήτε! να ύπάρχη νέος δεκαεπτά έτών, Έλλην, χριστιανός όρθόδοξος, μαθητής του Γυμνασίου, και να μήν ξέρη διόλου τας Παρακλήσεις, νακούη δε φράσεις από αυτές, που έμειναν παροιμιώδεις, και να νομίζη ότι είναι από κανένα αρχαίον συγγραφέα, —ίσως από τον Λουκιανόν!..

Αυτό, το ξέρω, δεν θα έκπληξην πολύ τούς 'Αθηναίους φίλους μας. Διότι οι περισσότεροι, όσον άφορά τα έκκλησιαστικά, εύρίσκονται εις την ίδιαν περίπου άγνοίαν. Άλλά τα παιδιά των Έπαρχιών, των νήτων, των μικρών πόλεων, των χωριών, —του ύποδοχούτος μάλιστα ή του μόλις άπελευθερωθέντος Έλληνισμού,—πόσον πολύ θα παραξενευθούσιν! Έκει-πέρα, βλέπετε, ή Έκκλησία είναι ακριβώς όπως το Σχολείον. Τα παιδιά έκκλησιάζονται τακτικά, παρακολουθούσιν, ενδιαφέρονται, άκούουν, διαβάθουν, άγαπών, και από μικροί άκόμη, ξέρουν απέξω τα έκκλησιαστικά. Άκόμη και τα σπάνια, εκείνα που δεν άκούουν παρά μίαν φοράν τον χρόνον' πόσω μάλλον τας άκούουν τουλάχιστον δώδεκα, είτε εις το σπίτι είτε εις την Έκκλησίαν. Και να μανθάνουν τώρα, ότι εις τας 'Αθήνας, εις την πρωτεύουσάν εις την καρδίαν του όρθοδόξου Έλληνισμού, τα περισσότερα παιδιά άγνοούν και τα πλέον στοιχειώδη!

Άλλά, δυστυχώς, είναι αλήθεια. Από μικρά εδώ τα παιδιά μας τρέπονται προς άλλα. Την Έκκλησίαν την παραμελούν. Και ναι μόνον πηγαινούν κάπου-κάπου, αλλά χωρίς προσοχήν, χωρίς ενδιαφέρον. Καλά-καλά δεν ξέρουν τί διαφέρει ο Έσπερινός από την Λειτουργίαν, και νομίζουν ίσως ότι τα ίδια πράγματα ψάλλονται πάντοτε εις την Έκκλησίαν. Και με αυτήν την άξιοθρήνητον άδιαφορίαν, τα δυστυχή παιδιά χάνουν μίαν από τας μεγαλειέτας πνευματικής απολαύσεως, που είμπορεί να μας δώση αυτή ή ζωή: την έκστασιν της λατρείας και την ήδονήν της μεγάλης θρησκευτικής ποιήσεως.

Δεν πρόκειται, βλέπετε, —εύτυχώς—περι άσεβείας. Το παιδί π.χ.: που άγνοεί τας Παρακλήσεις, είμπορεί κάλλιστα να είναι εύσεβές, ναγαπά τον Θεόν, να τον επικαλήται όπως ξέρει, να νηστεύη άκόμη και να κοινωνή. Άλλά πρόκειται περι αισθητικής στερησεως. Το ώραίον της θρησκείας μας, όπως ίσως κάθε θρησκείας, είναι τα λόγια της, τα τροπάρια της, οι ύμνοι της, οι ψαλμοί της. Είναι μία μέγαλη ποίησις, την όποιαν αυτά τα παιδιά άγνοούσιν. Τα τροπάρια έξαφνα των Παρακλητικών κανόνων του Δεκαπενταυγούστου, τί θαυμάσια που είναι! Πώς κατανύσσουν την ψυχήν, πόσον τέρπουν και ύψώνουν το πνεύμα! Ένθυμηθήτε, σεις που τα ξέρετε, το «Απόστολοι έκπεράτων» ή το «Ό γλυκασμός των 'Αγγέλων» ή το «Χρυσοπλοκάμιτε πύργε»... Τι ώραία πράγματα! τί ποιητικά!.. Δεν είναι να ληπάται κανείς τα παιδιά, που δεν άκούουν και δεν τα ξέρουν;...

Σας άσπάζομαι

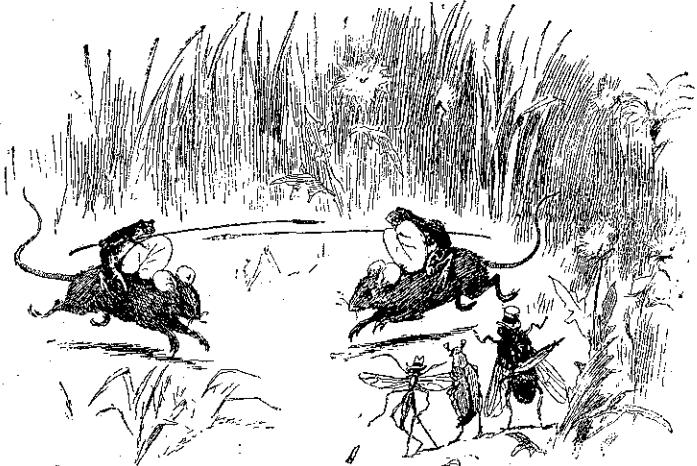
ΦΑΙΔΩΝ

ΒΑΤΡΑΧΟΠΟΝΤΙΚΟΠΟΛΕΜΟΣ

(Μετάφρασις τῆς ὁμηρικῆς «Βατραχομυομαχίας». Συνέχεια, ἴδε σελ. 297)

Κι' ὁ Φουσκομάγουλος σ' αὐτὰ γελώντας τάπεκρίθη·
 «Ποῦ περηφανεύεσαι, ἔνε, γιὰ τὴν κοιλιὰ σου.
 Ἄλλὰ ἔχουμε καὶ μετὰ πολλὰ... Ἄν ψέμμα, παραμυθί
 Θὰ σοῦ φανῆ, ὅταν θὰ τὰ ἴδῃς, γιὰτὶ μέσ' στὴ φωνή σου
 Δὲν ἔχεις τίποτ' ἀπ' αὐτὰ, κι' οὔτε πιστεύω νάειδες
 Φύκια ποτὲ στὰ μάτια σου, κοράλια καὶ νεράϊδες.
 Ἄλλὰ καὶ τόρα-δὰ μπορεῖς, ἂν θέλῃς, νὰ τὰ μάθῃς.
 Δὲν εἶνε διόλου δύσκολο κι' οὔτε κακὸ θὰ πάθῃς.
 Πῆδα πάνω στὴ πλάτη μου καὶ κράτα με μὴν πέσης.
 Στὸ σπῆτι μου χαρούμενος νάρθῃς γιὰ νὰ μπορέσης».

Ἔτσι εἶπε καὶ γιὰ νάνεβῆ τὴν πλάτη του γυρίζει.
 Κι' ἐκεῖνος μ' ἕνα πήδημα στὸ σβέρκο του καθίσει.
 Καὶ κράταε μὲ τὰ χέρια του τὸν τρυφερὸ λαϊὸ του
 Καὶ χαίρονταν κνττάζοντας νὰ πλῆθ τὸ... θωρηκτό του.
 Σὲ λίγο ὅμως ἄν ἄρχισαν τὰ κύματα νάγριεῦσαν
 Καὶ νὰ φουσκώνουν τὰ νερά καὶ νὰ τόνε μωσκεύουν,
 Ἀρχίνησε τὰ κλάμματα καὶ τράβαε τὰ μαλλιά του
 Καὶ τὰ ποδάρια του ἐσφιγγεν ἀπάνω στὴν κοιλιὰ του
 Καὶ χτύπαγε ἢ καρδούλα του σὰ νὰ εἶδε χίλιους γάτους,
 Γιατ' ἦταν ἀσυνείθιστος σὲ τέτοιους περιπάτους.

Η ΟΜΗΡΙΚΗ ΒΑΤΡΑΧΟΜΥΟΜΑΧΙΑ
Μὲ μερικὰ παραλλαγὰς.

Καὶ φοβερὰ ἀναστέναζεν ὁ τρισδυστιχισμένος
 Κι' ἤθελε νάβῃ στὴ στεριά κι' ἄς ἦταν ποθαμένος.

Μ' ἄσαφνὰ φανερώνεται κεῖ-δὰ μὴ νεροφίδα
 Τόσο ἄγρια καὶ τόσο κακιὰ καμμιὰ φορὰ δὲν εἶδα,
 Κ' ἔβγαζε ἀπόξω ἀπ' τὸ νερὸ τᾶγριο τῆς τὸ κεφάλι
 Κι' ἄμα κανεῖς τὴν ἐβλεπε θεὸ νὰ τούρχόταν ζάλη.
 Τὴ βλέπει ὁ Φουσκομάγουλος καὶ μὴ βουτιά στὸν πάτο
 Βρέθηκε, χωρὶς νὰ σκεφτῆ πῶς θάπαιρνε κεῖ κάτω
 Καὶ θάπνιγε τὸ φίλο του, τὸ δόλιο Ψιχαρχάτη.
 Αὐτὸς μονάχ' ἀπ' τὸ θεριὸ κντταεε καὶ φυλάχτη.
 Κι' ἐκεῖνος, σὸν τὸν ἄφησε, μέσ' στὸ νερὸ πεσιμένος
 Ἄλλοτε ὡς κάτω ἐβούλιε, κι' ἄλλοτε φουσκωμένος
 Ἀπάνω πάλι ἀνέβαινε, κλωπώντας τὰ ποδάρια
 Μὰ χίλιες κι' ἂν ἀνέβαινε δὲ γλύτωνε ἀπ' τὰ ψάρια.—
 Κι' ἢ τρίχες του δραχῆκανε στὸ τέλος, κι' ἄλλο βάρος
 Τοῦ δώσαν, κι' ἔτσι πῶς ταχεῖα, ἦλθε ὁ σκληρὸς ὁ Χάρος.
 Καὶ ἐσφυχώντας ἔβγαλε τέτοια φωνὴ ἀπ' τὰ στήθεια:
 «Κακοῦργε Φουσκομάγουλε, θεὸ νὰ βρεθῆ ἢ ἀλήθεια.
 Καὶ θὰ πληρώσης ἀκριβὰ ἔτι παθαίνω τόρα
 Στὸ στράτευμα ποῦ οἱ ποντικοὶ θὰ φέρουν ἀπ' τὴ χώρα.
 Καὶ ἂν, τιποτένιε, ἀεῖα ἕνα λεπτὸ μονάχα
 Νάρχουσαν ἔξω στὴ στεριά νὰ μετρηθοῦμε, χάχα,
 Στὸ τρέξιμο, στὸ πάλεμα καὶ στὴς γροθιῆς ἀκόμα.
 Καὶ νάβλεπες. Ἄλλ' ὁ Θεὸς ἐκδικῶν ἔχει τ' ὄμμα...»

Ἔτσι εἶπε καὶ ἐσφύχησε. Τὴν ἴδια ὁμως τὴν ὥρα,
 Περνοῦσε ὁ Γλυφτοσαγανᾶς καὶ πήγαινε στὴ χώρα.
 Τὸν εἶδε καὶ λαχτάρισε, τὸν ἔκλαψε μὲ πόνο
 Καὶ τρέχοντας στοὺς ποντικούς, εἶπε τὸν ἄγριο φόνο.
 Κι' ἐκεῖνοι μόλις μάθανε τοῦ βασιλῆα τὸ πάθημα
 Μαῦρος θυμὸς τοὺς ἐπίασε κι' ἀποφασίσαν μᾶθημα
 Στοὺς βάτραχους νὰ δώσουνε γι' αὐτὴ τους τὴν ἀναίδεια
 Κι' ἔλη τὴ νύχτα οἱ ἄρχοντες βάζαν μονάχοι σχέδια.

.... Κοντὰ τὰ ἐξημερώματα δὲν εἶχε φέξει ἀκόμα
 Καὶ κήρυκε φωνάζανε «Πρῶι-πρῶι στὸ δῶμα
 Τοῦ Ψωμοχάφτη θάγουμε συνέλευσιν ἐπίσημη
 Γιὰ μὴ μὲγάλῃ ὑπόθεσι, γιὰ τὸν καθένα χρήσιμη».

.... Πρῶι-πρῶι (σὸν ἀναψαν σ' ἔλα τὰ σπῆτια φῶτα)
 Τρεχάτοι μαζευτήκανε. Κι' ἀνέβη πρῶτα-πρῶτα
 Στὸ βῆμα μ' ἀγανάκτησι, πνιγμένος ἀπ' τὴ λύπη,
 Ὁ Ψωμοχάφτης κλαίγοντας, αὐτὰ γιὰ νὰ τοὺς εἶπῃ:
 «Φίλοι... σὰ νὰ μὴ μούφταναν... ὅσα ἔχω πιῆ... φαρμάκια...
 Μαθαῖνω χτέ... πῶς... μούπνιζαν... τὸ γυῖο μου τὰ βαθράκια.
 Καὶ τόρα εἶμαι ἀειολύπητος..., παιδιὰ..., 'ς ὅλη τὴν πλάση
 Ἄχου!... ποῦ καὶ τοὺς τρεῖς μου γυιούς... τοὺς ἔχω ὁ ἔρμος χάσει
 Τὸν πρῶτο μου τὸν ἀπαε... μὴ στρίγγλα μαῦρη γάτα...
 Ἀπόξω ἀπὸ τὴν τρύπα του... ποῦ γλύφε κάτι πιὰτα...»

Κι' ἐκεῖνοι-κεῖ οἱ βρωμάνθρωποι... μού σκότωσαν τὸν ἄλλο...
 Ἀφ' οὗ πρῶτα τὸν πιάσανε... μ' ἕνα κλουβὶ μεγάλο...
 Μὲ τῆς καινούργιες τέχνες τοὺς ποῦδρανε πάλι τόρα
 Μὲ κενεὲς τίς παγίδες τοὺς... Νὰ μὴν τοὺς εὔρη ἢ ὥρα!!!
 Κι' ὁ τρίτος... ποῦ μ' ἀπόμειναν... ὁ πολυαγαπημένος...
 Νὰ ζῆση... νὰ τὸν χαίρωμαι... δὲν πρόφτασε ὁ καίμενος...
 Κι' αὐτὸν ὁ Φουσκομάγουλος... τὸν ἐπνίεε στὸ ρέμμα.
 Καὶ τόρα ἐμπρὸς ἴαε πάρωμε πίσω, παιδιὰ μου, τὸ αἶμα!
 Τρεχάτε εὐθύς στὰ σπῆτια σας, νὰ πάρετε ἄρματα ὄλοι
 Καὶ στὴ στιγμὴ νὰ φτάσετε 'κεῖ ἀπόξω ἀπὸ τὴν πόλη!»

Σὸν τέλειωσε τὰ λόγια του, χωρὶς καρὸ νὰ χάσουν
 Τρέξαν γεμάτοι ἀπὸ θυμὸν ἀρματωσιεὺς νὰ φτείσουν.
 Καὶ πρῶτα-πρῶτα σκίσανε χλωρὰ κουκιά στὴ μέση
 Καὶ γιὰ κνημίδες τάβαλαν—γιὰ φαντάσθητε 'έσι!—
 Γι' ἀσπίδες, κλέψαν ὕστερα κάτι παληολυχνάρια
 Καὶ φόρεσαν γιὰ θώρακες κάτι ἐσὲρ τομάριζ,
 Ποῦ γιὰ νὰ ταῦρουν γδάρανε μὴ γάτα μ' ἐπιμέλεια,
 (Ἄχου καὶ νὰ ζωντάνευε, θὰ σκόλαζε ἀπ' τὰ γέλια...)
 Κάτι βελόνες ποῦδρανε λόγγες τίς εἶχαν κάνει
 Κι' ἀπὸ ρεβίθια ἐσφουδα φορέσανε γιὰ κράνη.
 Κι' ἔτσι ὀπλισμένα δρέθησαν ἀμέσως τὰ ποντίκια.
 Μὰ κ' οἱ βάτραχοι τῶνοιωσαν καὶ βῆκαν ἀπ' τὰ φύκια
 Καὶ σ' ἕνα κᾶμπο στὴ στιγμὴ δρεθῆκαν μαζεμένοι.
 Καὶ 'κεῖ ποῦ συλλογίζονταν τὶ τάχατες συμβαίνει,
 Κι' ἕνας τὸν ἄλλο ρώταγε, χωρὶς κανεῖς νὰ ξέρῃ,
 Νὰ κ' ἔρχεται ἕνας κήρυκας μ' ἕνα ραβδί στὸ χέρι,
 Τοῦ Τυραγλείφτη τοῦ ἔνδοξου ὁ γυῖος Μπεννοσοικάλης,
 Καὶ τοῦ πολέμου τοῦ κακοῦ καὶ τῆς ἀνεμοζάλης
 Τὴν ἀγγελία τοὺς ἔφερε μ' αὐτὰ τὰ λόγια μόνο,
 (Ἀφοῦ πρῶτα σκαρφάλωσε σ' ἕνα πετρεῖνο θρόνο:)
 «Οἱ ποντικοὶ μὲ στείλανε, γιὰ νὰ σὰς πῶ, βάτραχοι,
 Ν' ἀρματωθῆτε γλήγορα γιὰ πόλεμο, γιὰ μάχη,
 Γιατὶ πνιγμένοι ἦσαν τὸ δόλιο Ψιχαρχάτη
 Ἀπ' τὸ δικὸ σας βασιλῆα, κι' ὄλους σὰς ἔχουν ἄχτι.»
 Αὐτὰ τοὺς εἶπε κ' ἔφυγε. Κι' ἐκεῖνοι σὸν τὰ ἀκούσαν,
 Τὸ βασιλῆα τοὺς ἄρχισαν καὶ τὸν κατηγοροῦσαν.
 Κι' αὐτὸς τοὺς ὑπηκόους του θέλοντας νὰ συγᾶση,
 (Φαίνεται, θὰ φοβήθηκε τὸ θρόνο του μὴ χάσῃ)
 Σηκώνεται καὶ λέει σ' αὐτοὺς: «Φίλοι, κι' ἀγαπητοὶ μου
 Ποτέ μου ἐγὼ δὲν ἐπνίεα ποντίκι στὴ ζωὴ μου.
 (Ἔπειτα συνέχεια)

1. Χ. ΧΕΛΜΗΣ
 Παράσημα: — Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον, μετὰ τὸν στίχον
 «κι' αὐτὴ τὴ γάτα ποῦ ποτὲ τὸ νύχι τῆς δὲν παίζει» παρελείφη ὁ στί-
 χος αὐτός: «Καὶ τὴ γεμάτη στεναγμούς καὶ πονηριῆς κντ δόλους».

ΔΥΟ ΕΥΓΕΝΕΙΣ ΚΑΡΔΙΑΙ

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 296]

Μὲ τοὺς ἀγκῶνας κολλημένους εἰς τὸ
 σᾶμα, μὲ τοὺς γρόνθους πρὸς τὰ ἔμπρός,
 ὁ ὄμιλος τῶν ἀγωνιστῶν ἐξώρμησε πρὸς
 τὸ τέρμα. Ἄλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα ἐκρίθη
 ἀμφίβολον, διότι ἔλοι ἐφθασαν εἰς τὸ
 τέρμα σχεδὸν συγχρόνως.

— Πρέπει νὰ ξανατρέξουν! ἀπεφάνθη
 ὁμοφώνως τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον, τὸ
 ὁποῖον ἐκάθητο εἰς μίαν ἐξέδραν, κατα-
 σκευασθεῖσαν ἐκ τοῦ προχείρου διὰ τὸν
 ἀγῶνα. Ἐμπρὸς, ἀνάπαυσις δέκα λε-
 πτῶν καὶ νὰ δεθῆ πάλιν τὸ σῆθημα.

Ὁ Γιάννης ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς χλόης.
 Ἦτο φοβερὰ κουρασμένος ἀπὸ τὸ τρέ-
 ξιμον· ἢ καρδιά του ἐπαλλε δυνατὰ.

— Ἐλα, Φέρρης, τοῦ ἐφώνασεν ὁ
 Κώστας Λέφας· παραίτησού· δὲν βα-
 στᾶς πιὰ.

— Πρέπει νὰ τρέξω! ἀπεκρίθη ὁ Γιάν-
 νης μὲ πείσμα.

Κ' ἐσηκώθη ἀποτόμως.
 Οἱ ἀθληταὶ παρετάχθησαν πάλιν καὶ
 τὸ νέον σῆθημα ἐδόθη.

Αὐτὴν τὴν φορὰν τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο
 διαφορετικόν. Ἐξηγητῆμενα ἀπὸ τὸν
 πρῶτον ἀγῶνα, πολλὰ παιδιὰ ἔμειναν
 ὀπίσω. Πρῶτος ἦρχετο ὁ Κώστας Λέ-
 φας· κ' εὐθὺς ἀπὸ πίσω του ὁ Γιάννης
 Φέρρης, ὁ ὁποῖος κατέβαλλεν ὑπεραν-
 θρώπους προσπάθειας διὰ νὰ τὸν φθάσῃ
 καὶ νὰ τὸν περάσῃ. Ὁ Λέφας ἤκουε τὸ
 λαχάνισμα τοῦ δυστυχοῦς μικροῦ, τοῦ
 ὁποῖου ἢ ὠχρότης ἤβησαν ὄλονέν. Ἐ-
 ξάφνα ἐπεβράδυνεν ἀνεπαισθήτως τὸ βῆ-

μά του, καὶ ἀφίπων νὰ τὸν φθάσῃ ὁ ἀντί-
 παλὸς του, τοῦ εἶπεν εἰς τὸ αὐτί, τὴν
 στιγμὴν ποῦ ἐπερνοῦσε δίπλα του:
 — Μὴ παρακουράζεσαι, Γιάννη! ἔτσι
 κ' ἔτσι θὰ νικήσῃς!

Πραγματικῶς, μετ' ὀλίγα δευτερόλε-
 πτα ὁ Φέρρης ἐφθάνεν εἰς τὸ τέρμα καὶ
 ἀνεκρούσατο νικητῆς. Ἐδέχθη τὰ συγ-
 χαρητήρια τοῦ Δημάρχου καὶ ὄλων τῶν
 προκρίτων, τοῦ εἶπεν δὲ νὰ περάσῃ τὴν
 ἐπομένην ἀπὸ τὸ Δημαρχεῖον, διὰ νὰ
 πάσῃ τὸ ἐπαθλόν του.

Ἐξηγητῆμενος, ἀλλὰ βαθύτατα εὐτυ-
 χῆς, ὁ μικρὸς ἔτραξε νάναγγεῖλῃ εἰς τὴν
 μητέρα του τὴν καλὴν εἰδησίην, χωρὶς
 νὰποκρύψῃ ὅτι ὠφείλε τὴν νικὴν του εἰς
 τὴν καλωσύνην τοῦ συμπαθητοῦ του
 Κώστα.

— Ἐγὼ τὸ κατάλαβα, μαμμά, εἶπε·
 στάθηκε ἐπιτήδης, γιὰ νὰ τὸν περάσω
 καὶ νὰ νικήσω ἐγὼ. Τὶ καλὸ παιδί!

— Τότε ὁμως, παρατήρησεν ἡ μη-
 τέρα τοῦ Γιάννη, αὐτὰ τὰ χρήματα δὲν
 σοῦ ἀνήκουν, παιδί μου. Δὲν πρέπει νὰ
 τὰ δεχθῆς.

Ἡ παρατήρησις αὐτὴ ἔκαμε τὸν Γιάν-
 νην νὰ σκεφθῆ πολὺ. Τὴν ἐπομένην ἐπῆ-
 γεν εἰς τὸ Δημαρχεῖον· ἀλλ' ὅταν ὁ κ.
 Δήμαρχος ἠθέλησε νὰ τῷ δώσῃ τὰ εἰκο-
 σιπέντες φράγκα, ὁ μικρὸς εἶπε:
 — Κύριε Δήμαρχε, δὲν εἶμαι ἄξιος
 αὐτῆς τῆς ἀμοιβῆς. Ὁ ἀληθινὸς νικη-
 τῆς εἶνε ὁ Κώστας Λέφας, ὁ ὁποῖος,
 τὴν τελευταία στιγμὴν, ἐστάθη νὰ τὸν
 περάσω ἀπὸ καλωσύνη. Τὰ χρήματα
 αὐτὰ δὲν μοῦ ἀνήκουν καὶ δὲν τὰ παίρνω.
 Ὁ Κώστας Λέφας ἦτο παρών, μαζὶ

μὲ ὄλους τοὺς χθεσινούς ἀθλητάς. Καὶ
 μόλις ἤκουσε τὰ λόγια τοῦ Γιάννη,
 ἐπροχώρησεν ἀποφασιστικῶς.

— Ὁ Φέρρης εἶνε ὑπερβολικὸς, εἶπε.
 Πιθανὸν νὰ ἐνικοῦσα ἐγὼ, ἀλλὰ τὴν
 τελευταία στιγμὴν, ἢ κούρασις...
 — Ὅχι, διέκοψε ζωηρῶς ὁ Γιάννης·
 δὲν σ' ἔκαμε ἢ κούρασις, ἀλλὰ ἡ καλὴ
 σου καρδιά. Ἦξευρες τὴ φτώχεια μου
 καὶ μ' ἐλυπήθηκες.

— Ἔστω, ὑπέλαβεν ὁ Λέφας· ἂν
 παραδεχθῶμε ὅτι εἶνε ἔτσι, ποῖος θὰ
 μ' ἐμποδίσῃ νὰ κάμω μὴ καλὴν πράξιν;
 Δὲν με ἀνταμείβει ἀρκετὰ ἢ εὐχαριστη-
 σις ποῦ αἰσθάνομαι;

Συγκεκινημένος, ὁ Δήμαρχος ἔλαβε
 τότε τὸν λόγον.

— Φίλοι μου, εἶπε, δὲν θέλω νὰ ἐξα-
 κολουθῆσῃ αὐτὴ ἡ εὐγενὴς μονομαχία...
 Τὸ Δημ. Συμβούλιον ἐθήρησεν ἕνα μόνον
 βραβεῖον· ἐγὼ ἀπονέμω τώρα καὶ
 δεύτερον. Δὲν πιστεύω νὰ διαμαρτυρηθῆ
 κανεὶς δι' αὐτό.

— Ἐῶγε! ζήτη ὁ κύριος Δήμαρχος!
 ἐφώνασαν ὁμοθυμῶς οἱ παρόντες.

Κ' ἐν μέσῳ ἐνθουσιωδῶν χειρονομη-
 μάτων, ἐπήραν καὶ τὰ δύο παιδιὰ ἀπὸ
 πέντε στιλπνὰ ἀργυρὰ τάλληρα.

Φαντασθῆτε χαρὰν ποῦ ἔκαμαν εἰς τὸ
 πτωχόσπιτον τοῦ Φέρρη! Ἄλλὰ τὸ καλ-
 λίτερον εἶνε, ὅτι ἕνας πλούσιος ἐργοστα-
 σιάρχης, ἐκτιμήσας τὸν χαρακτῆρα τοῦ
 Γιάννη ἀπὸ τὸ περιστατικόν αὐτό, τὸν
 προσέλαβεν εἰς τὸ ἐργοστάσιόν του ὡς
 μαθητευόμενον μὲ καλὸν μισθόν, καὶ ἐκ-
 ποτε ἢ οἰκογένειά του δὲν εἶχεν ἀνάγκην.
 (Régine Veran) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Χάριν διασκεδάσεως

7	24	10	19	3
12	20	8	22	25
2	15	15	18	11
17	21	5	9	16
14	4	14	1	6

Τὸ πρόβλημα αὐτὸ δὲν συμπεριλαμ-
 βάνεται εἰς τοὺς Ἑβδ. Διαγωνισμούς,
 διότι εἶνε κάπως δύσκολον. Ἴδου περὶ
 τίνος πρόκειται. Τὰ διακάρια αὐτὰ μὲ
 τοὺς ἀριθμοὺς νὰ μεταθεθῶν, ὥστε εἰς
 κάθε γραμμὴν, ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ
 δεξιὰ, νὰ ἔχωμεν κατὰ σειρὰν: 1, 2, 3,
 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 κτλ. Ἄλλὰ

κάθε φορὰν πρέπει νὰ παίρνετε ἀπὸ ἕνα
 διακάριον μὲ τὸ δεξιὸ σας χέρι καὶ ἀπὸ
 ἕν ἄλλο μὲ τὸ ἀριστερόν, καὶ νὰ τὰ
 μεταθέτετε ἀμοιβαίως.

Δοκιμάσατε, χάριν διασκεδάσεως· καὶ
 ἂν δὲν τὸ κατορθώσετε, θὰ σὰς εἶπω
 εἰς τὸ ἄλλο φύλλον πῶς γίνεται.

Ἄλλόκοτον ὑποζύγιον

Ὁ κ. Α. Βίγκρηλδ, κα-
 τοικῶν εἰς τὰ περὶχωρα τοῦ
 Ἑμπτελλ, εἰς
 τὴν Ἀγγλίαν,
 κατώρθωσε νὰ
 γυμνάσῃ ἕνα
 ζῳιον καὶ νὰ
 τὸν καθαλλικεύῃ, ὡς νὰ ἦτο τὸ καλλι-
 τέρον ἄλογον. Μὲ τὸ ἄλλόκοτον αὐτό
 υποζύγιον, ὁ κ. Βίγκρηλδ κᾶνει μα-
 κρινούς περιπάτους.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

Ἐσθλή ὑπὸ τοῦ Νικηφόρου Ἑλληνοῦ

TH	KE	EN	ΘΙ
BI	MA	TI	ΔΡΙ
A	NAI	ΓNH	NH

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐ-
 ται: ὥστε νὰποτελεσθοῦν τέσσαρες πρω-
 τεύουσαι.

Ἀηλωσις: Αἱ λύσεις—ὅσωνδήποτε ζητημά-
 των τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ὑπὸ
 ἑνὸς μόνον δεαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 36ου φύλλου

α.) Κρινιῶ, Τερμίτης, Λαμπύρινα. —
 β.) Ἐλέφας, ἄρκτος, σκίουρος. — γ.)
 Bien, mal acquis, ne profite jamais.

Ιδω τον 'Οδηγόν του

Συνδρομη του, Κεφ. Β

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

Πετώ, πετώ ή πεταλούδα, μέσα στο μεγάλο περιβόλι, το σπαρμένο με λουλούδια, πετώ αδιάκοπα και δείχνει με καρμάρια τα κόκκινα και χρυσοπράσινα φτερά της, που λάμπουν στο φως του ήλιου.

Και νά! καθισμένη σε όμοιο τριαντάφυλλο, φλυαρεί μ' ένα μεγάλο σκουλήκι που βρισκείται κοντά της, άπανω σ' ένα πράσινο φύλλο.— «Τι δυστυχισμένο που είσαι!»

Και με τὰ λόγια αυτά, η φαντασμένη πεταλούδα άνοιξε διάπλατα τα δόχρυσσα φτερά της, έτοιμη να ξεναρχίση το τρελλά της πέταμα.

Πανελλήμιος Πόθος

ΓΥΡΩ ΣΤΗ ΣΤΕΡΝΑ

Είχα πιά λησμονησθή τη μεγάλη παληιά στέρνα στον περιβόλο του Μοναστηριού, που κάθε βράδυ το καλοκαίρι, καθόμασες και άκούαμε τὰ παρομύθια της για-γιας, ότε περίου τὰς διακοπὰς που πήγαμε νά μείνουμε 'κει, παρουσιάστηκε έμπρός μου σάν παληιά φίλη.

Μόλις αποδειπνούσαμε, κατεβαίναμε και καθόμασες γύρω-γύρω στη στέρνα, από το ένα μέρος οι μεγάλοι με τὰς σοβαράς συζητήσεις και από το άλλο έμεις με τὰ άστεία και τὰ παιγνίδια.

Γαλήνη

ΤΟ ΛΑΛΗΜΑ ΤΟΥ ΤΖΙΤΖΙΚΑ

Αφιερωμένο στο Βολιώτικο Κεράσι

Πλησιάζει μεσημέρι: Κάθομαι στην καμαρούλα μου δλομόναχη και θαυμάζω την φύσι. Από το ένα μέρος, βλέπω την θάλασσαν με τὰ ήσυχα κυματάκια, που σπούν ήρεμα-ήρεμα στα βράχια της άμμουδιάς, σάν νά τὰ γλυκοφιλούν' λές άμυγδαλάς, σάν νά τὰ φιλήμα να συμπυλιωθούν για τ' άγρια κτυπήματα που άθε-

λα κι' αυτά, της δίνουν όλο τον χειμώνα... 'Απ' το άλλο μέρος άλλη έντελώς φύσις: κάμποι καταπράσινοι, και δένδρα στολισμένα με καρπούς. Άξαφνα, το θεμβασμό μου διακόπτει το λάλημα του τζιτζικα.

Μικρά 'Αριστοκράτις

Τ' ΑΗΔΟΝΙΑ

Στους κάμπους, στα βουνά άγκαλιαστή-κανε Τα λούλουδα με χόρτα άνθισμένα. Και βρύσες και ποτάμια ξεκαρδίζονται Στην λάμψη του ήλιου βουτηγμένα.

Πετούνε τὰ πουλάκια τὰ δλόχαρα Γοργότερα άκόμα κι' άπ' τάγέρι, Που μοιάζει νάναι χάδι, νάναι φίλημα Στους κάμπους, στα βουνά, σ' όλα τὰ μέρη.

Τὰ δάση με τους ίσκιους τους πελώριους Δέν παύουνε νά λέν τὰ μυστικά τους, 'Ωσάν η άκρογιαλιές που μεσ' την θάλασσα 'Αντανακλούν την πράσινη έμπορριά τους.

Προχθές που δλομόναχος έδιάβαινα 'Απ' τὰ πλατάνια, — ό ήλιος είχε δύση— 'Εστάθηκα ν' άκούσω, άπ' τὰ φυλλάματα, Κάτι άηδόνια που έψαλλαν την φύσι!

Κύμα

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΝΙΑΖΗΣ

Μεταξύ των Τούρκων που έφυγαν από τὰ 'Ιωάννινα μετά την κατάληψίν των, είνε και η οικογένεια του μικρού Νιαζή. 'Ο πατήρ του, κυβερνητικός υπάλληλος, διωρίσθη τώρα εις κάποιαν έπαρχίαν της Μ. 'Ασίας. Καθ' όλην την πολιορκίαν όμως ήταν εις τὰ 'Ιωάννινα, ό δέ μικρός Νιαζής διηγείται πολλά και με χάριν.

— 'Ακούατε τους κρότους τών κανονιών, Νιαζή; — 'Ακούς εκεί; βέβαια τους άκούαμε. Τρεις φορές έσπασαν τὰ τζάμια του σπιτιού μας.

— Φοβούσατε καθόλου; — Βέβαια και φοβούμαστε. — Και πώς σάς φάνηκαν οι 'Ελληνες; — Οί Γιουνάνιδες; τους φοβούμαστε! και τους Κιουρουτλήδες (Κρητικούς) και τους Εβζόνους, που είχαν κάτι φέσια τσακιστά και κάτι φούντες μακρούεες! — Και γιατί δέν μέναιτε στα Γιάννινα! — 'Αμ τι νά κάνουμε έμεις στα Γιάννινα τώρα; εκεί είνε Γιουνάνιδες. — Κι' έμεις Γιουνάνιδες είμαστε... — 'Οχι, τζάνουμ, όχι... έσεις δέν είσθε

Γιουνάνιδες! έσεις είσθε θαγιάδες! 'Ο μικρός Νιαζής δέν είμπορεί ποτέ νά παραδεχθώ, ότι οι έν Τουρκία 'Ελληνες και οι έν 'Ελλάδι είνε οι ίδιοι. Κων/πολις Αδωνάσιος

ΕΓΚΡΑΤΕΙΑ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

'Ο βασιλεύς της Σουηδίας Κάρολος ό έβδομος, όταν ήτο νεανίας, διασκεδάξεν ήμέραν τινά μετά συνομιλίκων του αυλικών, τους όποιους είχε προσκαλέσει εις γεύμα. 'Εκ της υπερμέτρου ολιποσίας έμεθύσθη και προσηνέχθη άρρεπώς ένώπιον της μάμης της. Την έπαύρη, έπειδή η μάμη του βασιλέως δέν έφάνη εις το πρόγευμα, ό βασιλεύς ήρώτησε και έμαθε την αίτιαν της άπουσίας της. Τότε, λαβών ποτήριον πλήρες οίνου, έισήληθεν εις το δωμάτιον της πριγκιπίσσης και γονυπετήσας πρό αυτής, ειπε: — 'Υψηλοτάτη, χθές παρέλειψα τον άφειλόμενον προς υμάς σεβασμόν και ζητώ διά τούτο ταπεινώς συγγνώμην. Πίνω εις υγίαν σας το ποτήριον τούτο, το όποιον θά είνε και το τελευταίον εις όλην μου την ζωήν.

Και ό μέλλον κατακτητής έτήρησε τον λόγον του. Ουδέποτε από της ήμέρας εκείνης έβρεξε τὰ χείλη του με οίνον Ποιμενίς του Αίνου

ΠΑΘΗΜΑΤΑ — ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Καβαλλικεύω σύννεφα 'Ασπρα και μολυβένια Και γράφω με την... πέννα μου Τραγούδια ζαχαρένια. Τὰ στέλνω για την 'Σ.Σ.Σ.' 'Ο κόσμος νά τὰ μάθη... Στο δρόμο πέφτ' η 'Χάχαρι Και πάνε... στο καλάθι.

Μπαρουτοκαπνισμένη Γαλανόλευκη

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τό Σίφος του Κωνσταντίνου προς τον πατέρα του. — Πότε εγεννήθη ό Σπύρος, μπαμπά; — Στα 1902. — 'Ο Τάκης; — Στα 1908. — 'Εγώ, μπαμπά; — Στα 1899. — Τώρα θα τὰ προσθέσω, νά ιδώ πότε γεννηθήκαμε όλοι μαζί!

'Εστάλη υπό του Κιθαροδού της Λευτεριάς * * * — Τι σημαίνει, Μέλλον 'Εφευρέτα, το ψευδώνυμον Τέλλος 'Αγρας; — Τό τέλος του κυνηγιού, καίμενε! Τόσο πράγμα δέν ξέρεις;! 'Εστάλη υπό του Στρατηλάτου των 'Ελλήνων.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

'Αθήναι, 38 όδός Ευριπίδου την 14ην Δεκεμβρίου 1913.

ΧΡΟΝΙΑ πολλά, αγαπητές μου Μαρίεσ και Παναγιώτῆδες!

Με την θαυμασίαν αυτήν έπιστολήν μου άναγγέλλει η Βάρνα του Κανάρη — νά την συλλυπηθώ ή νά την συγχαρώ; — τον ήρωϊκόν θάνατον του άδελφού της:

'Αγαπητή μου Διάπλασις, 'Ετι επιθέται με όρμη, νικῶ και διώγει τους Βουλγάρους, με τὰ δέκα παλληκάρια δέν ήταν πλέον εις την ζωή... Μεταξύ αυτών ήτον κι' ό άδελφός μου Παύλος Παπάς. 'Είμαι υπερήφανη για τον ήρωϊκό θάνατον του λεβέντη, με δέν μπορώ παρά νά κλαίω τον άδελφό. 'Αλλά όχι! για την Πατρίδα θά πνίξω τον πόνο μου και θά θάψω τον άδελφούλην βαθειά 'στην καρδιά μου... Μ' αλλοίμονο! η καρδιά μου γίνεται τάφος... 'Ισού τι μου γράφει και ό καλός μας Ριζολέττος από το στρατόπεδον, διασκεδάξων τον πόνον του, διότι η ήλικία του δέν έπρόφθασε νά λάβη μέρος εις καμιάν μάχην: — 'Εδω συνήντησα και τον φίλον μας 'Αγγελον Αδερμωνών. Είνε άπεσπασμένος εις την μουσικήν της Φρουράς, η όποία καίξει κάθε απόγευμα εις την πλατείαν του Λευκού Πύργου. 'Εκει, υπό τους ήγους της μουσικής μας, ένθουμούμεθα τὰ περασμένα μας σάν δύο γεροντάκια... 'Ενθουμούμεθα πώς εγεννησθημεν τὰ σχολείον' πώς μία μέρα, ένθ' έδιάβαζε Διάπλασις, εις το διάλειμμα, τον έπλησίασα και τού είπα: 'Είσαι φίλος της Διαπλάσεως; Είμαι ό Ριζολέττος! Νό; Πώς από τότε εγίναμε φίλοι άχώριστοι; πώς κάθε Παρασκευή εκάναμε σάν λυσσασμένοι νά εύρωμεν και νά διεκδύσωμεν Διάπλασις, και πώς τρέχαμε και στο Τυπογραφείο άόχη νά τσιμπήσωμε κανένα φύλλο και νά διασκεδάσωμεν.' 'Ωραία άναμνήσεις!

Νά τώρα και τὰ ήρωϊκά λόγια που είπεν εις την φίλην μου 'Ανθισμένην Βαυβακιάν η μητέρα της, όταν της έρωσε την άδειαν νά πάρη ψευδώνυμον και νά μου γράψη: 'Κόρη μου, της είπε, νά έτοιμάσης ψευδώνυμο διά την Διάπλασις, διότι ό πατέρας σου και εγώ ευρίσσομεν, ότι ένα γράψιμο προς την Διάπλασις ισοδυναμεί με πολλών ήρών μαθήματα' δι' αυτό, ανάμεσα εις τὰ άλλα, θά ευρεθώ και η ώρα όπου θά γράψης το κατά δύναμιν. Μη τρομάξεις! Της καλής αυτής φίλης των Παίδων, την όποιαν βλέπομεν ότι αγαπάς με όλην σου την ψυχήν, σκοπός της, παιδί μου, είνε νά βοηθή τὰ παιδιά νά γίνωνται άνθρωποι. 'Ετοιμάσου λοιπόν, άρχισε νά συνάξεις σκέψεις τὰς όποιās θά άραδιάξης την ήμέραν όπου θά της γράψης.» Λαμπρά!

Δέν άξίζει νά δημοσιεύσω έδω κ' ένα κομμάτι από την ήρωϊκώτατην έπιστολήν της φίλης μου Ρεζεντάς, διά νά ιδήτε τί ευμάρεια που περνά το καλοκαίρι της στας 'Αθήνας; 'Αλλά δέν έχω πια τόπον. Την ευχαριστώ μόνον που μ' ένθυμήθη, ύστερ' από τόσον καιρόν, και έλπίζω ότι τώρα που ήσύχασε, θά μου γράψη συχνά.

'Ωραία έπιστολάς μου έστειλαν αυτήν την εβδομάδα και οι έξής: 'Ασθη της 'Ελευθερίας (τόν όποτον ευχαριστώ διά την έδρωσιν του συλλόγου καί έχομαι τὰ άριστα) Φάωνα (η λύσις προσεχώς έπρεπε νά ξεύρωμεν και άραδικά!) Αύραν των Σπετσών (έστειλα: άλλα τὰ διά την Σ. Συνεργασίας μη μου τὰ γράφης μαζί με την έπιστολήν' εις άλλο 'χαρτί) 'Ισπότην του Μισορά (έστειλα, ευχαριστώ πολύ) 'Ελληνικόν Στρατόν (έλασα, ευχαριστώ) 'Οδοσιόταν (διατί δέν έσημείωσες διά ποίον είνε το τετραβιον των Μ. Μισοτικών; γράψε μου, το γρήγορα!) Στενά της Κρέσσας και Τορπιλλοβόλον 11 (τι νά σάς άπαντήσω; το 'φιλόδομ' γράφεται με ει!) Βαλκανικήν Συμμαχίαν (εις την έρώτησιν σου άπαντώ νά!) Ζηλωτήν του Δημοσθένους

'Ελληνισμόν, Μακρινός Πατριώτης, Βικ Φάλμαερ (νοστιμώτατο!) 'Ηχώ των 'Ακροπερατιών, Μπουμπουλίνα και Σύμβολον του Χριστιανισμού.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

'Εγυρίνονται: 'Εν έπεισόδιον της 'Ηρωϊκής Σάμου — 'Πρωί-πρωί' του Πανελληνίου Πόθου — 'Στιγμές πόνου' της 'Ελλάδος του Ρήγα — 'Γαϊδουροεκαστρατείαι' του Ρεύματος του Βοσπόρου — 'Στό Νόσο-κομειον' της 'Εξορίστων 'Απόδος' (άλλά έάν κληρωθώ, θά στοντορευθώ) — 'Ηλιόκαμα' του 'Αθανασίου Διάκου — 'Μία ιδέα' του Φάωνος — Μικρά διάφορα διαφόρων,

'Απορρίπτονται: 'Μία εκδρομήστον 'Αι Νικόλα' (στην αρχή άρωτο, έπειτα το ύψος χαλά) — 'Σπουδαίον προτέρημα' — 'Η ύβελλα του 'Σαββάτου' — 'Εμπρός' (άνατάλληλα.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οδδέν ψευδώνυμον εγκρίνεται η άνανεούται, άν δέν συνοδεύεται υπό του δικαιώματος φρ. 1. Τά εγκριμένα η άνανεούμενα λογούν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1913. 'Οσα συνοδεύονται από Α ά-ήμιουον εις άόχη, και όσα από Κ εις κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: 'Ηρωϊκός Αρίσκος, ά. (Π.Γ.) 'Επιδαιμία, κ. (Ε.Θ.) Μέγας Στρατηλάτης, ά. (Ζήτω το 'Κυανούν Κομμα) 'Αυτομόριον του Βυζαντίου, ά. (Π.Γ.) Δοξασμένο 'Ελληνόπουλο, ά. (Χ.Κ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Οδδενίμα πρότασις δημοσιεύεται, εάν δέν συνοδεύεται υπό του άντιτίμου ός έξής: Διά τας πρώτας τρεις προτάσεις εκάστον φύλλου λεπτά 25. Διά τας έπι πλέον του άυτου φύλλου, 5 λεπτά ή λέξις. — Προτείνουον μόνον οι έχοντες ψευδώνυμον λογούν διά το έτος τούτο, προς τούς έχοντας ψευδώνυμον έπίσης λογούν διά το έτος τούτο. Προτάσεις με όνόματα, ή με ψευδώνυμα κατηγγεμένα δέν δημοσιεύονται. — 'Ο ένός παρενθέσεως αριθμός σημαίνει πόσα τετραβία δέν άναπέδωσαν έ-σέτι ό προτείνων.]

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ν' άνταλλάξουν: η Δόξα του 'Ελληνισμόν (0) με Δοξασμένην 'Ηκειρον, Πανελλήνιον Πόθον, Βασιλειον Βουλγαροκτόνον — η Βαλκανική Συμμαχία (0) με Σανθό Διαβολάκι, 'Αήτητον 'Εβζόνον, 'Αφελή 'Εανθούλαν, Φάωνα, Σουλφίδα, Κρητικοπούλαν — το Σύμβολον του Χριστιανισμού (0) με 'Ηρωϊκήν Σάμον, Μικρον 'Αριστοκράτιδα, 'Ελευθερωθείσαν Μακεδονίαν, 'Ευθύνον Βοσκοπούλαν, 'Απολοσθην 'Ιδεώδες, 'Ανακίαν, 'Ενδοξον 'Ακρόπολιν, 'Εθνικόν 'Ονειρον, Τυχοδιωκίτιδα, 'Αφελή 'Εανθούλαν, 'Απελευθερωθείσαν 'Ελλάδα, Μελαχροινήν Μουμήν, 'Ηρωα του 1912, Γενναίον Πυροβολητήν, 'Αναγεννηθείσαν 'Ελλάδα, 'Ελληνικόν Στρατόν, 'Ατρόμητον Σωφρασίταν, Βαλκανικήν Συμμαχίαν, Ρόδου Μοσοχολόγημα — η Αύρα των Σπετσών (0) με Σημαιοφόρον 'Ελληνα, Κόμησαν Κατίτι, Πένναν της Διαπλάσεως, Φάωνα, Ζιλλ.

'Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους της: 'Ατρόμητο 'Εβζωνάκι (ευχαριστώ διά την έδρωσιν του Συλλόγου και έχομαι τὰ άριστα) Φάωνα (η λύσις προσεχώς έπρεπε νά ξεύρωμεν και άραδικά!) Αύραν των Σπετσών (έστειλα: άλλα τὰ διά την Σ. Συνεργασίας μη μου τὰ γράφης μαζί με την έπιστολήν' εις άλλο 'χαρτί) 'Ισπότην του Μισορά (έστειλα, ευχαριστώ πολύ) 'Ελληνικόν Στρατόν (έλασα, ευχαριστώ) 'Οδοσιόταν (διατί δέν έσημείωσες διά ποίον είνε το τετραβιον των Μ. Μισοτικών; γράψε μου, το γρήγορα!) Στενά της Κρέσσας και Τορπιλλοβόλον 11 (τι νά σάς άπαντήσω; το 'φιλόδομ' γράφεται με ει!) Βαλκανικήν Συμμαχίαν (εις την έρώτησιν σου άπαντώ νά!) Ζηλωτήν του Δημοσθένους

Τὰ μεσαία γράμματα των κάτωθι ζητούμενων λέξεων, (αι όποιαί είνε όλοι από επτά γράμματα), άποτελουδν άρχαίον ιστορικόν: 1, Νάος όλων των θεών μαζί. 2, 'Αδελφός του Βίτωνος. 3, Βασιλεύς της Ρώμης. 4, Νήσος της 'Ελλάδος. 5, 'Αρχαία γλώσσα της Αυστρίας. 6, Χώρα της 'Ασίας, ένδοξον άλλοτε βασιλείον. 7, 'Αρχαίος ρήτωρ. 8, Τρυφερός ήλικίας άνθρωπος. 9, Κράτος της Ευρώπης. 10, Νήσος της Ευρώπης.

'Εστάλη υπό του Πειρακτηριού 411. Κρυπτογραφικόν

Table with 2 columns: Cryptograms and their solutions. 1 2 3 4 5 6 7 8 = Φυσικόν φαινόμενον. 2 5 6 7 5 8 = 'Επίθετον. 3 4 1 7 8 = Τεμάχιον άχρηστον. 4 5 3 5 = 'Ανεμος. 5 8 = Ζών. 6 4 7 8 = Οίκος Θεού. 7 5 3 4 6 7 8 = Πλανήτης. 8 5 3 7 8 = Νήσος.

(πολύ καλός βαθμός! άφου μάλιστα δέν τον έλαβε και κανείς άλλος) ευχαριστώ διά τας ένεργείας και περιμένας) Δοξασμένο 1913 (έστειλα) 'Φλοισβον του Δρόνον (περιμένα λοιπόν) Δοξασμένην 'Ελλάδα (ώρατα η στατιστική, άλλα σήμερα δέν έχω τόπον νά την δημοσιεύσω) 'Απολοσθην 'Ιδεώδες (που διατενθουσασμένον) 'Ελληνικόν 'Ιδεώδες (όλα τὰ έλασα: αλήθεια, δέν παρετήρησα ότι το είχε πάρη εις άλλην τάξιν: άλλα δέν πειράζει' έχει πάρη τόσα πολλά — και θά πάρη άκόμη) 'Αγνό Μενεξεδάκι (ναί, μου τὰ έστειλες: τὰ φυλλάδια στέλνονται) 'Ηρωϊκήν Σάμον, Ρεύμα του Βοσπόρου, Φαληρικόν Βράχον, κτλ. κτλ.

Εις όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 14ην Δεκεμβρίου, θάπαντήσω εις το προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 139ος Διαγωνισμός Δύσεων Δεκεμβρίου—Νοεμβρίου

Αί λύσεις δεκται μέχρι της 27ης 'Οκτωβρίου αλλά και πέραν της προθεσμίας ταύτης έρ' όσον δέν θά έχου άόχη δημοσιουθώ

406. Δεξιόγρφοσ 'Αν ένωθώ με πρόθεσις Με σύμφωνον μαζί, 'Αρχαία πόλις πάραυτα Θά γίνη 'Ιταλίη. 'Εστάλη από 'Ενα Χιωτάκι.

407. Στοιχειοτονόγρφοσ Του Αίγαίου είμαι νησί. 'Αν την χάραν μου άφαιρέσης Και τον τόνον μεταθέσης, Θά κινώ τη μηχανή. 'Εστάλη υπό του Πληγωμένου Μαχητού

408. Τονόγρφοσ 'Ω, τί θαύμα, φαντασθήτε! Κράτος γίνεται, ό λύται, Μία πόλις, φθάνει μόνον Νά κινήσετε τον τόνον! 'Εστάλη από την Μπαρουτοκαπνισμένη Γαλανόλευκη.

409. Αίνυγμα. 'Οριστόν... άντεστραμμένον Κ' ένα ζώνον τρομαγμένον, Νησί κάμουν φακουσμένον. 'Εστάλη υπό του 'Εν Τούτω Νίνα.

410. Μεσοστιχίς Τὰ μεσαία γράμματα των κάτωθι ζητούμενων λέξεων, (αι όποιαί είνε όλοι από επτά γράμματα), άποτελουδν άρχαίον ιστορικόν: 1, Νάος όλων των θεών μαζί. 2, 'Αδελφός του Βίτωνος. 3, Βασιλεύς της Ρώμης. 4, Νήσος της 'Ελλάδος. 5, 'Αρχαία γλώσσα της Αυστρίας. 6, Χώρα της 'Ασίας, ένδοξον άλλοτε βασιλείον. 7, 'Αρχαίος ρήτωρ. 8, Τρυφερός ήλικίας άνθρωπος. 9, Κράτος της Ευρώπης. 10, Νήσος της Ευρώπης.

'Εστάλη υπό του Πειρακτηριού 411. Κρυπτογραφικόν

Table with 2 columns: Cryptograms and their solutions. 1 2 3 4 5 6 7 8 = Φυσικόν φαινόμενον. 2 5 6 7 5 8 = 'Επίθετον. 3 4 1 7 8 = Τεμάχιον άχρηστον. 4 5 3 5 = 'Ανεμος. 5 8 = Ζών. 6 4 7 8 = Οίκος Θεού. 7 5 3 4 6 7 8 = Πλανήτης. 8 5 3 7 8 = Νήσος.

412. Συλλαβικός Ρόμβος

Σύμφωνο κάποιου γαλλικού,
Επίρροια υπερθετικό,
Με μία πρωτεύουσα μαζί
Κι αγωνισμάτων τόπον,
Τέλος με κάτι τι ποῦ ζῆ,
Θά κάμουν χωρίς κόπον,
'Αν μπουνε δλα στή γραμμή,
Τὸν Ρόμβο μου εἰς μιὰ στιγμή.
'Εστάλη ἐπὶ τοῦ Τέλλου 'Αγία

413. Ἑλλητισύμφωνον

50 — 01000
'Εστάλη ὑπὸ τῆς Δοξασμένης 'Ελλάδος

414. Γεῖφος 'Ινδικῶν

Ξ10 (προστακτικῆ.) 32 (προθεσί.) τ2 (ἄρ-
θρον) Δ8 (τίτλος περιοδικῆ.)
'Εστάλη ὑπὸ τῆς Μικρᾶς Ἀριστοκρατίας

Οἱ ἐπιθυμῶντες νὰ δώσωιν ἀρίστην μόρφω-
σιν εἰς τὰ τέκνα των, ἀνευ διαταρᾶσεως τῆς
υγείας αὐτῶν, δὲν δύνανται νὰ τὰ ἐγγράψωσιν
εἰς οἰονδήποτε σχολεῖον πρὶν ἢ ἐπισκεφθῶσι
τὸ ἐπὶ τῆς λεωφόρου Κωνσταντίνου, ἔναντι
τοῦ Ἀνακτορικοῦ Κήπου Β' ΤΜΗΜΑ ΤΗΣ
ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΜΕΤΑΞΑ
τοῦ ὁποῖου κατηρτίσθη ἐπιτήδεος διὰ τὰ μικρὰ
παῖδια ἡλικίας 5—13 ἐτῶν ἀμφοτέρων τῶν
φύλων.

Οἰκοδόμημα ἔξωχον, αἰθουσαι εὐρεταί μεση-
μβριναί, κήποι καὶ αὐλαὶ ἀπέραντοι, μέγα
ὑπόστεγον, τέλειον γυμναστήριον, Σουηδικαί
κρήναι, Lawn Tennis καὶ λοιπαὶ ἐγκαταστά-
σεις παιδιῶν, σχολικὴ ἐπιπλοῦσις πολυτελής,
προσωπικὸν ἐκλεκτὸν, ἐπιβλεψίς ἐνδελεχῆς,
λεωφορεῖα ἰδιόκτητα μεταφέροντα τὰ μακρὰν
οικοῦντα καὶ περιβάλλον ἐν γένει θαυμασίον,
κασιδιῶσι τὸ Β' Τμήμα τῆς Ἑλληνογαλλικῆς
Σχολῆς ἐν ἐξοχικῶν Ἑλβετικῶν Σχολείων, τὸ
ὁποῖον συνεκέντρωσε τὰ τέκνα τῶν ἀρίστων
κοινωνικῶν τάξεων.

ΜΙΚΡΑ ἈΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις με ἀπλ.δ. στοιχεία τῶν 8 στιγμῶν
λεπτά 10, διὰ δὲ τοὺς συνδεδωμέντάς μας λεπτά 5
μόνον] με παχέα στοιχεία τὸ διπλάσιον, καὶ με
κεφαλαία τὸ τετραπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15
λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ἀλιγώτεραι τῶν 15 πληρο-
νοῦνται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος,
ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, με κεφαλαία ἢ παχέα ἢ
ἀπλ.δ. στοιχεία τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς 8ῆ
λέξεις ἀπλ.δ.—Αἰ μὴ συνοδευόμενα ὑπὸ τοῦ ἀντι-
τίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται.]

Βέβαια δὲν τὸ ἐγκρίνω τὸ ἐπίκαιρόν σας,
Μπαρουτοκαταπιεμένη.
Μπουμπουλίνα (II, 330)

Θεράμ συγχαρητήρια, φιλιτάτη Ἀθίνατα
1821—1912, δι' ἐπιτυχίαν.
'Απολοσθὲν Ἰδεώδες (II, 331)

Ψηφίσατε τὰ πατριωτικὰ ψευδώνυμα:
ΣΠΑΡΤΙΑΤΗΣ
ΑΤΡΟΜΗΤΟ ΕΥΖΩΝΑΚΙ

Ἄχομαι ἀνταλλαγῆν δελταρίων καὶ Μ. Μυ-
στικῶν Ἑλληνιστί, Γαλλιστί, Ἑσπε-
ραντιστί, διάφορα ζήτηματα πρὸς λύσιν, ἐρω-
τήσεις καὶ ἐν γένει πᾶν ὅ, τι ἀφορᾷ τὴν φιλο-
λογίαν. — Κ. Σαμαρᾶς, Καρλόδοσι Σάμου.

ΖΗΤΩ Η 'ΝΙΚΗ,,!

Ἰσχυρίζονται ἀντιπρόσωποι Συλλόγου «Ἐνω-
σεως» εἰς Λευκωσίαν: Ἐθνικὸς Στόλος
καὶ Πέννα τῆς Διαπλάσεως.
'Ο Πρόεδρος: Ἑλλάς τοῦ Ρήγα (II, 335)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ 'ΔΟΞΑ,,

Ἰδρυθῆ Σύλλογος «ΔΟΞΑ» ἐν Κωνσταντι-
νουπόλει πρὸς διδασίαν τῆς «Διαπλάσεως»
καὶ κατὰ τὸ δημοφιλῆσμά βράβευσιν τῶν

ἀριστατέρων ψευδωνύμων. Ἡ ἐτήσια συνδρομὴ
εἶνε δρ. 2,40. Γενόμενον ἀρχαιεραῖον ἐξελέ-
γησαν: Πρόεδρος Ἀσπὴ τῆς Ἑλευθερίας,
Γραμματεὺς Ρεῦμα τοῦ Βοσπόρου, Ταμίης
Ἀτρώμητο Εὐζωνάκι. Ζητοῦνται ἀντιπρό-
σωποι δι' ἄλλας πόλεις. Διεύθυνσις: Mr Ath.
Doros, Banque Imperiale Ottomane, Ga-
lata, Constantinople. (II, 336)

ΖΗΤΩ Η 'ΝΙΚΗ,,!

Κεῖς ἐστὴν Τροπαιοχῶν «Νίκη» εἰ-
μεθα καὶ θά τὴν ὑποστηρίζωμεν πάση
δυνάμει.

Β. Ἀσημάκης, Ν. Βόγιας, Γ. Βακαλοῦλης,
Α. Γρεβενίτης, Ἰωάν. Δέδες, Α. Καραγιάν-
νης, Α. Λέγγος, Κ. Μητσάκης, Ε. Μπαταού-
λης, Κ. Μεταφωτῆς, Μ. Σακουριζάκη, Τ. Συ-
ληβρίδης, Ν. Τάτσης, Δ. Μπαμπούρας, Χ.
Προκόπης, Γ. Μάνθος, Σοφία Ζωσιμάδου,
Καλλιόπη Ἀλεξάνδρου, Χαρίκλεια Οἰκονο-
μοπούλου, Δημήτρα Μαρκατά, Ζωή Τσαούση,
Κατίνα Λάμπρου.— Πάντες ἐκ Λαρίσης.

Ζήτω ἢ Ζήτω ἢ «Νίκη»!!!

Σ. Βεζύρης, Α. Μουρουντζῆς, Εὐτ.
Τσάλα, Βυαγγελία Κιαπέκου, Μαρία Κιαπέ-
κου, Νικόλαος Κιαπέκου, Ἄρ. Δεδούσης, Ἄλ.
Χρηστοφίλης, Κωνστ. Κορόζης, Ἄθ. Ἀθα-
νασιάδης, Ἡλ. Φώτης, Νικόλ. Πανταζῆς,
Λαζ. Δράκος, Νικόλ. Σπύρας, Κ. Θεσσαλο-
νικισίς. (II, 338)

ΖΗΤΩ Η 'ΝΙΚΗ,,!

Ἀγαπητὴ Ἀττικὴ Δύσις, γιὰ τὴ γιορτῆ
σου δέξου ἓνα μουκίετο εὐχές.
Ἀναστηθεῖσα Ἡπειρος. (II, 339)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ 'ΕΛΛΑΣ,,

Ἀποτελέσματα Δαχείων:—178 ἐτησίαν
συνδρομῆν.—15,46 ἀνὰ ἐξαμηνιαίαν.—
182,63,17 ἀνὰ τριμηνιαίαν.—103,32,38,75,
93,138,119,70 ἀνὰ τέσσαρα τετράδια Μι-
κρῶν Μυστικῶν.

Παρακαλοῦνται οἱ κερδίσαντες νὰ μᾶς ἀπο-
στείλωσι τὰς διευθύνσεις των.

Ἐκ τοῦ Γραφείου τοῦ Συλλόγου

ΖΗΤΩ Η 'ΝΙΚΗ,,!

Θριαμβεῖται! Ἐμπρός! Ὁ ἀγὼν ἄρ-
χεται. Προεληθῆμεν ὑπὸ τῶν ἀντι-
πάλων μας καὶ ὀρεϊλομεν ν' ἀγωνισθῶ-
μεν. Ἐμπρός! Τὸ σύνθημά μας ἔνα:
ΖΗΤΩ Ο 'ΘΡΙΑΜΒΟΣ!
Ἀήτητος Εὐζωνος (II, 341)

Σύλλογε «Νίκη», τὸ σχέδιόν σου εἶνε προ-
ωρισμένον ἐξ ἀρχῆς νὰ ἀποτύχῃ. Τὸ
ἤξυρομεν τόσον καλά, ὅσον οὔτε σεῖς οἱ
ἴδιοι. Ἡμεῖς πρὸς τὰς ἀγγελίας τῶν ὑπο-
στηρικτῶν σου, πλὴν 20 τῶν ἄλλων ἀγο-
ραστῶν, ἀντιπαράτασσομεν 50 ψευδιων-
μοῦχα μέλη εἰς τὸ 36 φυλ. καὶ ἄλλα τόσα
προσεχῶς, ἐξαιρουμένων τῶν μελῶν τῶν μὴ
ἐχόντων ψευδώνυμον.— Ἀήτητος Εὐζωνος.

Ἀττικὴ Δύσις, δέξου γιὰ τὴ γιορτῆ σου
χίλιες θερμῆς χρυσῆς εὐχές.— Ὁ «Θρί-
αμβος» θριαμβεῖται. Ἐυχαριστῶ θεοῦδις.
Ἀήτητος Εὐζωνος. (II, 343)

Σπάθη τοῦ Βουλγαροκτόνου, Λουδο-
βίκε Μπετόβεν. Καταστατικὰ ἀπέ-
στειλα. Σὺς εὐχαριστῶ θερμῶς. Ζήτω ὁ
«Θρίαμβος». — Ἀήτητος Εὐζωνος.

Ἀπορῶ πῶς περιελήφθη εἰς τοὺς ὑποστη-
ρικτὰς τῆς «Νίκης». Δηλῶ ὅτι δὲν
ἀνῆλθα εἰς οὐδένα σύλλογον.
Διονύσιος Α. Παπαγεωργίου. (II, 345)

Ἐυχαριστῶ πάντας τοὺς συγχαρέντας ἐπὶ
τῇ διορισμῶ μου ὡς Ὑπουργοῦ τῶν
Ναυτικῶν τῆς κραταιότητις «Θριαμβευτικῆς
Αὐτοκρατορίας».
Ναυτάκι τῆς Χαλκίδος (II, 346)

Στέφανο σὴν Γαλανή μας.— Ἰδιαιτέρως
ὄνιν πολλὰ εὐχαριστῶ. Ἐπίσης σὲ συγ-
χαίρω διὰ τὸ ἀξιώμά σου εἰς στρατηγῶν.
Ναυτάκι τῆς Χαλκίδος (II, 347)

Τηλεγράφημα.— Ἀπελευθερωθεῖσαν
Ἡπειρον, Ἀθήνας: Ἀνάγκη ἐξωφλη-
σθε λισμὸν σας.
Ναυτάκι τῆς Χαλκίδος (II, 348)

Ἀνταλλάσσω δελτάρια πανταχῶθεν, προ-
τιμῶ καλλονάς.— Ναυτάκι τῆς Χαλ-
κίδος, Poste-restante, Χαλκίδα (II, 349)

ΖΗΤΩ Η 'ΝΙΚΗ,,!

Ἀγαπητὴ «Νίκη» ἐπειδὴ καὶ ἡμεῖς ποθοῦ-
μεν τὴν νίκην, ἐγγραφοῦμεθα εἰς τὸν
Σύλλογόν σας.— Πρίγκιψ Ἀφνειοῦ, Π.
Βλάσης, Α. Κίνας (Κόρινθος) (II, 350)

ΠΡΙΓΚΙΨ ΑΦΝΕΙΟΥ

Ὑπονήσιος Δημοψηφισματος
Πρίγκιψ Ἀφνειοῦ ἔρχεται, καμαρω-
τὸς κυτταί. Μ' ἔνθη λευκὰ νὰ ράνετε
αὐτὸν ὅπου περνᾷ.— Πανελλήνιον Ὀνειρον.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 36ου ΦΥΛΛΟΥ
(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 305).

- ΑΘΗΝΩΝ: Γεώργιος Σπίνης, Τορπιλλοβό-
λον II.
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Χαρίλ. Γ. Σωτηρόπουλος,
Γεωσ. Α. Χριστοδουλάου.
ΙΘΑΚΗΣ: Βάσω Κουμανταρέα, Ἰουλιὰ Ν.
Μερκάτη.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Λένα Γ. Τρύφωνος, Βασιλικὴ Δ.
Κομψῆ, Ἀλας Ν. Μουσοῦσης.
ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Βασίλειος Ε. Διοσκότου.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Ἄσαν. Α. Κανιάρης, Πρίγκιψ
Ἀφνειοῦ, Δοξασμένο Ἑλληνοστάυλο
ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Μιγ. Παπαζήσης.
ΣΙΑΦΗΡΟΚΑΣΤΡΟΥ: Παν. Ἰ. Τσιντζερας (δις).
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Δανάη Ε. Μενεξή.
ΦΙΛΙΑΤΡΩΝ: Παν. Γλυκοφειδῆς (34), Παν.
Χρ. Αεβέντης (34).

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων ὀρθῶν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα
ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληροσύδα καὶ ἐληρωθῆ ὁ ἐν
Σιδηροκάστρῳ ΠΑΝ. Ι. ΤΣΙΝΤΖΙΡΑΣ, ὁ ὁποῖος
ἐνεγράφη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1 Σεπτεμβρίου.
Πλεονάζουν λ. 20 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγων.

ΕΡΓΑ ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

- [Φαίδωνος]
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ.
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ.
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ.
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ, μυθιστόρημα
Ο ΚΑΚΟΣ ΔΡΟΜΟΣ κ' ἄλλα και-
νοῦργια Διηγήματα (1908-1911).
Πέντε κομψά, καλλιτεχνικὰ βιβλία.
Ἐναστον δρ. ἢ φρ. 3.
Καὶ τὰ πέντε μαζί, δρ. ἢ φρ. 13
Ἐξεδόθη καὶ ὁ Α' τόμος τοῦ
«ΘΕΑΤΡΟΥ». Τιμᾶται φρ. 4.
Πᾶσα παραγγελία πρὸς τὸν κ. Γρηγ.
Ξενοπούλου, 38 ὁδὸς Ἐυρείδιου,
Ἀθήνας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπερηθείας
καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

Table with subscription rates for different regions and terms. Includes columns for 'Εσωτερικῶς' and 'Ἐξωτερικῶς' with prices for annual and quarterly subscriptions.

Κάθε πάγκος ἐχρησίμευεν ὡς βῆμα εἰς αὐτοσχέδιον ρήτορα... (Σελ 309 στ. α')

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια).

Εἰς τὸ τέλος τοῦ πρώτου μηνός, ἐνε-
θμεῖτο ἀκόμη τὴν ὑπόσχεσίν του. Καὶ
ὄταν ἔλαβεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Ζιρο-
φλέ, δεκαπέντε ὠραία σκουῖδα, εἶβεν
ὅτι τὸ ποσὸν αὐτὸ ἦτο ἀριστόν, διὰ νὰ
ἐπιχαρήσῃ τὸ τῆξιδὶ του, καὶ ἀνήγγει-
λεν ὅτι ἐπνεχώρει προσεχῶς.
Ὁ οἰνοπώλης ὄμως τῷ ὑπενόημισεν,
ὅτι μεγάλαί εἰσοδαὶ θὰ ἐγίνοντο εἰς τὸ
Παρίσι, διὰ τὰς πρώτας ἐπιτυχίας τῆς
Ἑθνοσυνελεύσεως καὶ ἰσχυρίσθη, ὅτι θὰ
ἐξημίωμεν πολὺ τὸ ἐμπόριόν του, ἂν τὸν
ἄφινεν εἰς τέτοιαν στιγμήν.
Ὁ μικρὸς ὑπεχώρησεν, ἔλαβεν ὄμως
τὴν ἄδειαν νὰ ἐξέρχεται κάθε ἀπόγευμα
καὶ νὰ τριγυρίζῃ εἰς τὸ Παρίσι, με πε-
λάτας τῆς ταβέρνας, προθύμου πάντοτε
νὰ παίρουν μαζί τῶν τὸν πρῶτον φυλα-
κισμένον.
Πρέπει νὰ προσθέσωμεν, ὅτι τὰ θεά-
ματα τῶν δρόμων, τὴν ἐποχὴν ἐκείνην,
ἦσαν τερπνὰ καὶ ποταίλα.
Πότε ἐπήγγαζον νὰ ἰδοῦν τὴν διαρπα-
γὴν ἐνὸς ἀρτοποιαίου, ἢ τὴν κατάσχεσιν
ἐνὸς κάρρου φορτωμένου ἄλυσρα. Πότε
ἐκαμναν τὸν περιπάτον των εἰς τὸν Βα-
σιλικὸν Κήπον, τοῦ ὁποῖου κάθε πάγκος

ἐχρησίμευεν ὡς βῆμα εἰς κάποιον αὐτο-
σχέδιον ρήτορα, ὁ ὁποῖος ὠμιλοῦσεν ἐ-
ναντίον τῶν βασιλικῶν προνομίων, ἢ συ-
νεβούλευε νὰ φυλακισθῶν ὅλοι οἱ ἀρι-
στοκράται.
Ὁ Μπόμπης παρερῆθη καὶ εἰς τὰς
ἀλημονήτους ἐορτὰς τοῦ Πεδίου τοῦ
Ἄρως κ' ἔλαβε μέρος, με κόκκινον
σκουφον, εἰς τὸν χορὸν, τὸν ὁποῖον ἐκα-
μν εἰ ἐπαναστάται ἐπὶ τῶν ἐρισιπῶν
τῆς Βασιλείας, τὴν πρῶην ἐπέτειον τῆς
ἁλώσεως.
Ἐπὶ τὴν θεατὴς ὄλων τῶν ἐχλαγω-
γιῶν τῆς οἰματρῆς ἐνεῖνης ἐποχῆς,
εἰσέβηκε μάλιστα μετὰ τοῦ λαοῦ καὶ
εἰς τὸ Κεραμαικόν, καὶ ἀπὸ τὸ κεφάλι
τοῦ Μπόμπη ἐπῆρεν ἓνας ἐπαναστά-
της τὸν κόκκινον σκουφον, τὸν ὁποῖον
ἤθελε νὰ φορέσῃ εἰς τὸν μικρὸν
Διάδοχον, τὸν Δελφίνα τῆς Γαλ-
λίας.
Ὅστε καὶ ὁ Μπόμπης ἐφύρουσε
κόκκινον σκουφον; Καὶ αὐτὸς λοι-
πὸν εἶχε γίνῃ ἐπαναστάτης;
Ὡ, ναί! Ἐπὶ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ
περιβάλλοντος, εἰς τὸ ὁποῖον ἐξῴσε
τώρα, ὁ πρῶην εὐνοούμενος τῆς Αὐ-
λῆς, ὁ μικρὸς τζόκευ, ὁ ὁποῖος ἔ-
λαβε τὴν τιμὴν νὰ φιλήσῃ τὸ χεῖρ τῆς
Βασιλείας, — ἔτσι, ἀπὸ φιλοτιμίαν,
διὰ νὰ εἶνε ὁμοῖος, καὶ αὐτὸς με τοὺς
ἀνθρώπους τοῦ τὸν περιετοιχίζαν
εἰς τὴν ταβέρναν καὶ τὸν ἐγάλειδεν—
ἔφθασε νὰ κερνήσῃ τὸ ἀριστοκρατικὸν

παρελθόν του καὶ νὰ κάμῃ τὸν «πα-
τριώτην.»
Ἄκούων διαρκῶς εἰς τὴν ταβέρναν τοῦ
Γρηγοῦ Βουργουνδικῶ, φλογεροῦς
λόγου ἐξαιρόντας τάχα τῆς ἐλευθε-
ρίας καὶ τῆς κυριαρχίας τοῦ λαοῦ, κα-
τήντησε νὰ νομιζῇ τὸν ἐαυτὸν τοῦ ἀλη-
θινὰ «θῦμα τῶν τυραννῶν» καὶ νὰ παίξῃ
τὸν ρόλον τοῦ θαυμασίου.
Ὁ Ζιροφλέ δὲν εἶχε πλέον ἀνάγκην
νὰ τὸν προτρέπῃ νὰ λέγῃ ψεύματα. Ὁ
Μπόμπης ἐφεύρισκε μόνος του δραματι-
κὰς ἱστορίας περὶ Βασιλείας, τὸ δὲ ὑ-
γρὸν ἄχυρον, ἢ σκοτεινὴ εἰρκτή, αἱ ἄ-
ράχαι καὶ τὰ βασανιστήρια, ἐπανήρχοντο
συχνὰ εἰς τὰς διηγήσεις του.

Χάρις εἰς αὐτὰς ἐγένεον ἀκόμη γνω-
στότερος καὶ συμπαθέστερος εἰς τὴν συν-
οικίαν τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου. Καὶ δὲν
ἐγίνετο λαϊκὴ διαδήλωσις, ἐορτῆ, χο-
ρός, συμπόσιον, χωρὶς νὰ ἔχῃ ὁ Μπόμ-
πης τὴν τιμητικὴν θέσιν.

Ὁ Ζιροφλέ, κατενθουσιασμένος ἀπὸ
τὴν μεταμόρφωσιν τοῦ προστατευμένου
του, τὸν ἐνεθάρρυνεν εἰς τὸν δρόμον αὐ-

Ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Μπόμπη ἐπῆρεν ἓνας ἐπα-
ναστάτης τὸν κόκκινον σκουφον... (Σ. 309, στ. 6)